Òrgan d'expressió de la CGT de Catalunya - 9a. època - nº 222 - Novembre

CatalunyA

#TalMesComAquest

De l'any 1912, és ajusticiat el dia 12 a Madrid José Canalejas, president del Consell de Ministres. Mentre passejava per la Puerta del Sol, l'anarquista Manuel Pardinas li va disparar tres trets per l'esquena. Pardinas va intentar fugir però en veure's acorralat es va disparar a si mateix, morint poques hores després. Aquest atemptat s'ha explicat com a represàlia de la repressió sobre els ferroviaris o l'afusellament de Ferrer i Guàrdia. L'acció fou molt discutida entre els cercles anarquistes, i retardà la legalització de la CNT.

ON ENS TROBEM?

SECRETARIAT PERMANENT DEL COMITÈ CONFEDERAL DE LA CGT DE CATALUNYA

Carrer Burgos, 59 baixos 08014 Barcelona
spccc@cgt.es
Tel. 935120481

FEDERACIONS SECTORIALS

· Federació Metal·lúrgica de Catalunya (FEMEC)
· Federació de Banca, Borsa, Estalvi i Entitats de Crèdit
· Federació Catalana d'Indústries Químiques (FECIQ)
· Federació d'Ensenyament de Catalunya

FEDERACIONS INTERCOMARCALS

Girona
Av. Sant Narcís 28, ent. 2a 17005 -Girona
cgt_gir@cgtcatalunya.cat
Tel. 972231034. FAX 972231219

Baix Camp/Priorat
Plaça Nen de les Oques 8, 1r D 43202 -Reus
baixc.p@cgtcatalunya.cat
Tel. 977340883

Garraf-Penedès
Lepant, 23, baixos. 08800 -Vilanova i la Geltrú
cgtvng@cgtcatalunya.cat
Tel/FAX 938934261

Alt Camp i Conca de Barberà
Carrrer de la Zeta 6, 43800, Valls
cgtaltcampconca@cgtcatalunya.cat

Ponent
Darrere Sant Martí, 15, 1è 25004 -Lleida
lleida@cgtcatalunya.cat
Tel. 973275357. FAX 973271630

Terres de l'Ebre
Casal Popular Panxampla
Francesc Gil de Frederic, 6. 43500
terresebre@cgtcatalunya.cat

FEDERACIONS COMARCALS

Anoia
Carrer Clavells 11 - 08700 -Igualada
cgtanoia@yahoo.es
Tel/FAX 938042985

Tarragona
Plaça Imperial Tarraco, núm. 1
Edifici 2, 3a Planta 43005 -Tarragona
cgttarragona@cgt.es
Tel. 977242580 i FAX 977241528

Baix Llobregat
Cra. Esplugues, 46 - 08940 -Cornellà
correu@cgtbaixllobregat.cat
Tel.933779163. FAX933777551

Baix Penedès
Nord, 11-13, 3r, 43700 -El Vendrell
cgt.baix.penedes@gmail.com
Tel/FAX 977660932

Barcelonès Nord
Alfons XII, 109. 08912 -Badalona
cgt_bn@yahoo.es
Tel/FAX 933831803

Garraf-Penedès
Lepant, 23, baixos. 08800 -Vilanova i la Geltrú
cgtvng@cgtcatalunya.cat
Tel/FAX 938934261

Maresme
Rosa Sensat 6, baixos, 08302 -Mataró
maresme.cgt@gmail.com
Tel/FAX 937908261

Vallès Oriental
Ronda de Oriente 6 , 08100 -Mollet
cgt.mollet.vo@gmail.com
Tel. 935931545. FAX 935793173

Osona
cgt-osona@cgtcatalunya.cat
638675933

FEDERACIONS LOCALS

Barcelona
Carrer Pare Lainez 18-24 08025 -Barcelona
flbcn@cgtbarcelona.org
Tel. 933103362 FAX 933107080

Berga
Balç 4, 08600 -Berga
sad@cgtberga.org
Tel. 938216747

Manresa
Circumval·lació 77, 2n 08240 -Manresa
manres@cgtcatalunya.cat
Tel. 938747260. FAX 938747559

Rubí
Colom, 3-5, 08191 -Rubí,
flcgt_rubi@hotmail.com
Tel/FAX 935881796

Sabadell
Rosell 10, 08207 -Sabadell
cgtsabadell@cgtcatalunya.cat
Tel/FAX 937450197

Terrassa
Ramon Llull, 130-136, 08224 -Terrassa
cgtterrassafl@gmail.com
Tel. 937335006

Castellar del Vallès
Pedrissos, 9 bis, 08211 -Castellar del Vallès
cgt.castellar.v@terra.es,
Tel/FAX 937142121

Sallent
Clos, 5, 08650 -Sallent
sallent@cgtcatalunya.cat
Tel 938370724 -FAX 938206361

Viladecans
Carrer de la Muntanya, 16, 08840 Viladecans
fl.viladecans@cgtcatalunya.cat
Tel. 936590814 - 610072649

Edició i Coordinació: Manuel Quesada
Disseny i Maquetació: Pau Rigol
Portada: "Iamewa mare i les dones del meu veinat" Anujath
Redacció Catalunya: Manuel Quesada, Pau Rigol, Marta Minguella, Xavi Rojals, Laura Gómez-Pintado, Daniel Mulero, Gerard Sandoval, Danislava Marinova, Rosalia Molina, Dídac Salau, Rubén Páez, José Cabrejas, Julián Guisado, Patricia Muñoz, Guillem Risques.
Col·laboracions: Paco Martín, Iru Moner, Óscar Murciano, Ermengol Gassiot, Alex Tsminetzky, Diego Muñoz, Agustí Guillamón, Carme Álvarez, Joan Salero, Jordi F. Fernández, Dones Llibertàries i sindicats i seccions sindicals de la CGT de Catalunya
Redacció i subscripcions: Carrer Burgos, 59 baixos 08014 Barcelona
Tirada: 13.000 exemplars

creative commons

www.revistacatalunya.cat/ catalunyacgt@cgtcatalunya.cat www.fb.com/revistadecatalunya.cat @revcatalunya

No compartim necessàriament les opinions signades de les col·laboracions

D'acord amb la Llei Orgànica 15/1999 de Protecció de Dades de caràcter personal la CGT informa: a) Les dades personals, nom i adreça dels subscriptors i subscriptores són incorporades a un fitxer automatitzat degudament notificat davant l'agència de Protecció de Dades, el titular del qual és el Secretariat Permanent de la CGT de Catalunya i la seva única finalitat és l'enviament d'aquesta publicació. b) Aquesta base de dades està sotmesa a les mesures de seguretat necessàries per tal de garantir la seguretat i confidencialitat en el tractament de les dades de caràcter personal. c) Tot/a subscriptor/a podrà exercir el seus drets d'accés, rectificació, cancel·lació i oposició al tractament de les seves dades personals mitjançant comunicació remesa al Secretariat Permanent de la CGT de Catalunya, als correus electrònics com: cgt-cat@cgtcatalunya.cat o comunicacio@cgtcatalunya.cat bé a Carrer Burgos, 59 baixos 08014 Barcelona.

Tornen temps difícils, tornen temps de lluita

Tornem a la casella de sortida. Qualsevol diria que tot el sacrifici i patiment que ha hagut de passar la població, catalana i d'arreu de l'Estat, no ha servit absolutament per res. El confinament de tota la població, la pèrdua de la feina i/o dels ingressos de milers i milers de famílies de la classe treballadora, els ingressos hospitalaris, l'angoixa, els malalts... i els morts. Carretades de morts. Tot això i més, des del passat març fins ara, sembla que no ha estat suficient per aturar la Covid-19. Però els botellons. Però la joventut inconscient. Però les trobades socials... Campanya mediàtica dirigida a responsabilitzar la població de la ineptitud dels polítics i les seves polítiques de gestió de la pandèmia. D'aquesta forma, a més, s'evita el debat sobre la fallida gestió antipandèmia. L'estat, i els qui ho gestionen, altre cop, semblen tenir més por al descontentament social i la protesta que no pas al virus.

Prova d'això són les polítiques de manu militari per frenar una pandèmia. Quan els hospitals es col·lapsen, quan la població mor, allò indispensable és la disciplina –i la repressió– militar, el control social. Quelcom que recorda, funestament, la situació de 1918. I és que tots i totes estem assistint a la criminalització d'aquells i aquelles que gosen obrir la boca contra alguna de les mesures implantades pel govern "més d'esquerres de la història". Ara, el nou mantra, el nou crim contra la societat és ser "negacionsita". I negacionista no és qui negui l'evidència –material, científica, empírica– del virus, sinó qui qüestioni les absurdes polítiques governamentals.

Aneu a treballar fills i filles de l'estat. Però no us relacioneu entre vosaltres. No sortiu al carrer. No us ajunteu. No conviviu. No sigueu solidàries. Aneu a treballar perquè si d'alguna cosa heu de morir, és precisament d'això: de continuar engrossint les butxaques d'aquells i aquelles que, al cap i a la fi, són els responsables del desastre social que vivim.

SUMARI

TEMA DEL MES
DAVANT LES VIOLÈNCIES MASCLISTES, JUSTÍCIA FEMINISTA 3-5

SINDICAL
VALORACIÓ VAGUES A L'ENSENYAMENT PÚBLIC 6-7
VAGA INDEFINIDA A LA SUBCONTRACTA BERGÉ LOGÍSTICA 8
ES DISPARA LA REPRESSIÓ A TEPSA 9
LA FORMACIÓ COM A PAS PREVI A L'ACCIÓ 10
NOTÍCIES SINDICALS 11

OPINIÓ
NO ACCEPTEM AQUESTA FALSA NORMALITAT 12
REFLEXIONS DE TEEI 13

L'ENTREVISTA
PARLEM AMB EN DAVID I EL MIQUEL 14-15

EL DOCUMENT
LA BAIXA LABORAL PER CORONAVIRUS DERIVADA D'ACCIDENT DE TREBALL 16-17

SOCIAL
VIOLÈNCIES MASCLISTES A L'AULA 18-19

LES NOSTRES VEUS
VISIBILITZEM-NOS 20-21
GELOSIA 21

INTERNACIONAL
ADVOCADA KURDA ASSASSINADA PER L'ESTAT TURC 22-23

DINAMITA DE CERVELL
EL FAR 24
DICCIONARI MILITANT 25

CULTURA I OCI
RECOMANACIONS i RECEPTES 26
HUMOR SOCIAL I PASSATEMPS 27

AL TINTER
"CAL AMPLIAR EL SISTEMA D'HABITATGE PROTEGIT" 28

Davant les violències masclistes, justícia feminista

Cada 25 de novembre- Dia internacional contra les violències masclistes- dones d'arreu del món ocupem els carrers per cridar que no volem més violències contra les dones.

Una jornada Internacional en què moltes dones, a diversos països, denunciem les violències patriarcals dels estats, dels grups armats i de les transnacionals que exerceixen el seu poder sobre els cossos de les dones com a territoris de conquesta. En aquesta jornada, moltes dones denunciem el racisme i les dinàmiques colonials que el món blanc occidental exerceix amb especial crueltat cap a moltes de nosaltres en qualsevol frontera.

Aquest any amb la situació de pandèmia que estem vivint, haurem d'adaptar-nos a les "noves formes" de reivindicar els nostres drets, les nostres llibertats, denunciar les violències... però aquest fet no ens farà renunciar a sortir al carrer a cridar ben fort que reivindiquen el dret a una vida lliure de violències. Per això un altre any més sortirem al carrer aquest 25N, per alçar la veu contra qualsevol mena d'agressió per qüestió de gènere.

Tenim clar que la sororitat feminista és la resposta, i per tant volem que també aquest any el 25 N, sigui una acció molt participativa i reivindicativa, amb molta força i de manera multitudinària, juntes i valentes, fent una xarxa sòlida de lluita feminista global!, perquè juntes som més fortes! Cal subvertir-ho tot des del feminisme, un feminisme que no té sentit si no és anticapitalista, antiracista i antifeixista.

Caldrà que siguem totes. Vivim als barris, als pobles i a les ciutats, les nostres edats són totes i ens sabem lesbianes, trans, bisexuals, inter, queer, hetero... Treballem en àmbits laborals diversos i en el de les cures, estem a l'atur, en ERTO, estudiem. Som paies, gitanes, dones amb diversitat funcional, hem nascut aquí, som migrades, som racialitzades. Som les que no hi són: som les assassinades, som les preses, som les que es van quedar al mar, som les que es van quedar a les fronteres. Som totes.

Des de 2010, any que es van començar a documentar els feminicidis a l'Estat Espanyol, s'han enregistrat 1.160 dones assassinades per homes al nostre país, i milions al món. Només aquest any 2020 a Catalunya, s'han enregistrat 11 feminicidis i altres assassinats de dones. I a l'estat espanyol, actualitzat a 15/10/2020 s'han enregistrat 74 feminicidis.

Aquest any, malauradament, s'ha afegit la situació de pandèmia de la COVID-19 on hi ha hagut una major incidència de la violència de gènere sota el confinament. Les dones han patit encara més la violència de gènere a conseqüència del confinament forçat amb l'agressor en espais reduïts. Aquestes situacions de confinament ha posat en evidència, de manera dràstica, la persistència de les violències masclistes i malauradament s'ha fet evident la insuficiència de mesures per part de les polítiques públiques i també una manca de suports socials i comunitaris. Han estat les associacions i col·lectius feministes locals que van haver de divulgar recursos i serveis a través de les seves xarxes socials, i van remarcar la importància de mantenir les xarxes i el contacte amb amigues i familiars per a poder sentir-se cuidades i més segures. >>

"des de 2010 s'han enregistrat 1.160 dones assassinades per homes al nostre país"

Malgrat que aquesta problemàtica ja existeix en el dia a dia d'aquestes dones, amb el confinament es va accentuar i es va amplificar, degut a més temps de convivència amb l'agressor i a les dificultats per demanar ajuda en aquesta situació excepcional de reclusió i d'aïllament social.

El confinament domiciliari va incrementar un 269% les consultes online de víctimes de violència masclista, les consultes al telèfon 016 van augmentar un 20% amb relació al mateix període, amb més de 600 crides afegides. Aquest fet va ser el primer símptoma que les agressions físiques o psíquiques es van incrementar a causa del confinament. On a més malauradament, van haver-hi vàries dones assassinades. A Catalunya la Generalitat té constància que 676 dones i 70 nens i nenes estan convivint amb el seu agressor.

Tancats a casa 24 hores. O com a molt amb sortides curtes per a anar a treballar, o comprar. Amb nul·la vida social i una ansietat sobre si la pandèmia els afectaria la salut, i com afectaria la teva economia. En aquest escenari és fàcil imaginar que les tensions familiars van aflorar i més si hi ha una violència prèvia i oculta que la dura situació va agreujar.

Un altre tema preocupant per a les dones amb risc de maltractament i potser la més rellevant, són les seves filles i fills. Cada vegada més es dóna el risc d'agressions cap als menors, són un col·lectiu de risc enfront de la violència masclista i l'exposició al maltractament pot tenir conseqüències greus a llarg termini. Malauradament cada vegada es donen més els assassinats als i les menors, traspassant encara més els límits de la violència, assassinant a les filles i fills de les víctimes com una acció més cruel encara per fer augmentar el patiment i provocant més dolor a aquestes dones.

Assassinats que són permesos per un Estat masclista i patriarcal, que ens veu a les dones com a objectes a explotar en tots els àmbits de la vida. Un sistema patriarcal que deixa al carrer assassins, que després de violar i assassinar les dones, després de complir una condemna irrisòria, estan en llibertat i exercint la seva professió.

Dones que pateixen maltractaments, i que veuen com a única sortida el suïcidi perquè no aguanten més la pressió, les amenaces i l'assetjament. Els casos de violència masclista, violacions massives i assassinats estan augmentant, i cada vegada són més cruels: cremades, degollades, llençades per la finestra, abús i assassinats a dones grans. Dones assassinades quan havien fet denuncia prèvia de ser víctimes de violència masclista. I fins i tot alguns dels assassins ja tenien denúncies per maltractaments i abusos sexuals anteriors.

Estem també davant un feminicidi d'Estat. Els assassinats masclistes, lluny de prevenir-se i erradicar-se, continuen esdevenint-se com si es tractés d'un costum. La clara i deliberada inacció de les institucions és una mostra que aquestes neixen del i per al patriarcat, i que no en podem esperar cap solució. Només ens queda una solució: organització i autodefensa.

Dones que també estan vivint el maltractament institucional per part de la justícia, on les seves morts no computen com assassinats per aquest Estat i sistema tan culpable com el mateix assetjador per continuar permetent que això succeeixi impunement. Menors que també són víctimes dels feminicidis o deixats en situació de desemparament i que tampoc es comptabilitzen com a víctimes de violència de gènere. I això té un nom molt clar: terrorisme masclista.

No callarem davant d'aquesta violència i maltractament institucional, i continuarem denunciant i expressant el nostre rebuig a un sistema judicial inoperant, que revictimitza i fins i tot criminalitza a les dones, i a les decisions judicials que neguen sistemàticament la gravetat de les violències masclistes contra les dones, lesbianes i trans. Cridem ben fort que la justícia és patriarcal i no pararem fins a aconseguir canviar-la. I continuarem denunciant i lluitant per a canviar aquest ordre patriarcal, capitalista, racista i colonial.

Les violacions, les agressions sexuals, l'assetjament, els feminicidis, siguin a casa, al carrer, a l'escola, a la feina, a internet, a les institucions, o a grups religiosos, socials i polítics, no són fets aïllats sinó que responen a un mandat patriarcal i basat en les desiguals relacions de poder existents.

Volem expressar la nostra indignació per les respostes que es donen des de les institucions públiques tant a nivell estatal, com autonòmic i local. Denunciem els sistemàtics incompliments de les seves obligacions amb relació a la prevenció i a l'educació, les retallades, la insuficiència dels recursos existents, la manca de circuits d'abordatge integral de les violències i de formació de professionals, el persistent biaix patriarcal de la justícia, la insistència de determinats grups polítics a negar les violències masclistes, que fins i tot arriba al control i persecució de treballadores que donen atenció a dones supervivents, etc.

Ilustración: Florencia Capella

La violència institucional agreuja la desprotecció de les dones i infants. Per una banda fan campanyes perquè confiem en elles, i per una altra ens deixen exposades a més violència. Com a dones denunciem que tots els factors i situacions abans explicats són especialment flagrants per a les dones precàries i treballadores. Un feminisme anticapitalista no té sentit. La violència econòmica generada pel capitalisme ens sumeix en l'escletxa salarial, taxes roses, major temporalitat, menys pensions, abusos. El sistema capitalista genera la violència masclista.

Reivindiquem el dret a una vida lliure de violències i poder construir unes vides lliures de violències; conscients que les violències masclistes representen una greu i sistemàtica vulneració dels drets humans de més de la meitat de la població. Les violències masclistes (contra moltes dones, criatures i joves, lesbianes, transsexuals, bisexuals, transgènere, intersexuals, amb diversitat funcional, de diferents orígens, cultures, creences i religions...) legitimen i perpetuen les desigualtats en un sistema heteropatriarcal, capitalista, colonial i racista basat en mecanismes de control i poder sobre els nostres cossos i les nostres vides.

No volem haver de defensar-nos, no volem tenir por, volem viure lliures i tranquil·les. Tornem i tornarem a alçar la veu contra qualsevol mena d'agressió per qüestió de gènere, cal unir les nostres forces contra aquesta xacra que ens està matant. Cal una mobilització social, per organitzar-nos i continuar lluitant cada dia, per plantar cara, amb fermesa, a aquest sistema neoliberal, capitalista, patriarcal i masclista que considera a les dones poc més que un objecte sexual a la seva plena disposició.

També en l'àmbit laboral, exigim i lluitarem per aconseguir que a totes les empreses existeixen protocols de prevenció, erradicació dels assetjaments sexuals i assetjaments per raó de sexe, així com exigir l'elaboració i compliment de veritables plans d'igualtat. Mesures per prevenir i erradicar la violència de gènere. La incorporació de la perspectiva feminista en les polítiques actives del treball.

Cal tenir en compte també que les violències patriarcals afecten les dones, lesbianes i trans de forma diferent en funció de múltiples factors: racisme, estatus migratori, edat, situació socioeconòmica i familiar (treball assalariat, treball de la llar, treball sexual, maternitat o no), diversitat funcional física, psíquica o sensorial, orientació sexual, identitat o expressió de gènere, etc. Si es nega aquesta diversitat, esdevenen invisibles les seves necessitats específiques davant les violències, tant pel que fa a les respostes com a les mesures que permeten prevenir-les.

Aquestes mesures no serveixen si no es complementen amb accions per una educació afectiva i sexual que posi el focus en canviar el model de masculinitat imperant, que inclogui, sense estereotips, les diversitats sexuals i les diferents identitats i expressions de gènere. Cal formar els nens, les nenes, adolescents i joves contra les masculinitats violentes, possessives i dominants. Cal excloure els tòpics de l'amor tòxic-romàntic i cal fer possible el desenvolupament de tot el nostre potencial personal. Cal que aquesta prevenció també inclogui mesures dirigides als homes: en relació amb l'expressió de les emocions, i basades en el reconeixement personal, en l'empatia, l'afectivitat, i control.

Denunciem també la manca d'una adequada protecció a la integritat i la llibertat d'expressió davant els atacs masclistes en els espais virtuals, que tenen per objectiu anular la participació sociopolítica de les dones, lesbianes i trans, i que són una forma més de violència patriarcal.

En les violències masclistes, els mitjans de comunicació hi tenen una important responsabilitat social, que obliden quan presenten la informació sobre aquestes violències de manera irresponsable, esbiaixada, insuficient i victimista, des de la morbositat, el sensacionalisme i sense aprofundir en les seves arrels ni en la forma d'abordar-les.

Totes les dones, lesbianes i trans han de veure reconeguts tots els seus drets i els han de poder exercir plenament. Exigim derogar la llei d'estrangeria de manera que totes les dones, lesbianes i trans migrades tinguin garantits els seus drets com a persones, incloent-hi drets socials com el dret a la salut, al treball i a l'habitatge, condicions bàsiques perquè puguin sortir de relacions abusives i així es garanteixi la seva seguretat jurídica i protecció quan denunciïn violències masclistes.

Volem expressar també la nostra solidaritat i suport a les dones que en aquests moments lluiten per la defensa dels seus drets i els dels seus pobles, per una vida digna de ser viscuda a: Rojava, Turquia, a l'Equador, a Xile, al Líban, a Haití, a Algèria, a Palestina, a Mèxic, a Catalunya... i a totes les dones preses, represaliades, exiliades....

Ens manifestem a favor de l'autoorganització i l'autodefensa anarcofeminista per a contrarestar el missatge de la por que ens volen inocular en els nostres cossos, perquè ens voldrien, una altra vegada, submises i tancades en l'àmbit privat.

Les unes al costat de les altres, practicant l'autoorganització, l'empoderament i l'autodefensa feminista, diem prou a les violències masclistes i ens donem suport per gaudir de vides i relacions lliures. Ens mantindrem sempre juntes, amb les amigues, germanes, mares, filles, amants i veïnes, amb les companyes de classe, de feina, amb les companyes de vagó al tren, amb el col·lectiu de dones del poble, o del barri.

Volem habitar els carrers dels nostres barris i ciutats sense por, volem caminar tranquil·les per tot arreu. Hem decidit que mai més no ens sentirem culpables ni avergonyides per la violència rebuda. Som moltes soscavant, denunciant i lluitant per a canviar aquest ordre patriarcal, capitalista, racista i colonial. Davant de qualsevol agressió: autoorganització, acció directa, autodefensa, sense por, sense sentiment de culpa.

Per totes elles, per nosaltres, per vosaltres, per totes, sortirem un altre 25N -i tots els dies de l'any- a cridar ben fort: Contra les violències masclistes, autoorganització anarcofeminista.

Rosalia Molina

Dones Llibertàries de CGT

EL FIL

CGT Catalunya
@CGTCatalunya
25 d'Oct. de 2020

Hi ha vida més enllà de polítiques autoritàries i absurdes com el toc de queda, per fer veure que es fa alguna cosa? SI
Fil

Quan els beneficis empresarials són la brúixola que guia les decisions polítiques, sempre intentaran que els sacrificis els fem principalment la classe treballadora

Posem 10 exemples de possibles mesures des d'una perspectiva social:

[1] Descongestionar la sanitat pública, via increment de recursos a l'atenció primària, hospitals, atenció domiciliària i residències. Ampliar les dotacions per rastrejar i diagnosticar la COVID19.

[2] Cercle vermell Increment del nombre d'infraestructures sanitàries (llits, CAP's) i de professionals contractats.
[3] Increment del nombre de classes (i per tant, d'infraestructures i de professorat) en educació, reduint la rati d'alumnes per classe a 10 o 12

[4] Cercle vermell Increment de la freqüència del transport públic per evitar-ne la massificació
[5] Aturada de les àrees productives no-essencials
[6] Cercle vermell Suport econòmic a les treballadores que hagin de confinar-se o es trobin en situació d'atur.

[7] Intervenció immediata sobre centres productius que s'han demostrat ser origens de brots tant a Catalunya com a la resta d'Europa (per ex. algunes càrniques) garantint mesures de seguretat estrictes cap a les treballadores.

[8] Cercle vermell Actuacions urgents per garantir habitatges en condicions, tant per aquelles persones que dormen al carrer (per ex. temporers de Ponent) com per aquelles que ho fan en pisos massificats i amb males condicions de salubritat.

[9] Desenvolupar els recursos per donar acompanyament i suport en tasques quotidianes a les persones de risc, especialment la gent gran que en molts casos viu sola i ha d'afrontar en soledat i sense ajut la pandèmia.

[10] Cercle vermell L'adopció de possibles mesures que afectin a drets fonamentals han d'estar avalades per una finalitat clara i explícita, enmarcades dins de paquets de mesures molt més àmplies.
Deixa de banda la propaganda i el control social present i futur.

Com veieu si que hi ha alternatives, però per lluitar de forma efectiva contra el virus s'ha de combatre també el sistema econòmic i polític.

Valoració de les dues jornades de Vaga de l'ensenyament públic

Els dies 9 i 15 d'octubre del curs 2020-2021 es van convocar des de CGT Ensenyament, juntament amb el sindicat ASPEPC-SPS, dues jornades de vaga per tal d'evidenciar el rebuig frontal a la falsa normalitat imposada pel Departament d'Educació en connivència amb el silenci dels mitjans de comunicació afins al Govern de la Generalitat de Catalunya. La primera jornada va coincidir amb una convocatòria de vaga en paral·lel de la Coordinadora de Recerca i d'Universitats de la CGT.

Des de CGT Ensenyament hem volgut posar de manifest la situació real als centres educatius i mirar de contrarestar la intenció del Departament d'Educació d'amagar sota el sobreesforç dels docents, el personal de suport i el personal administratiu, la política d'improvisació i la infradotació pressupostària que ja arrosseguem des de les famoses retallades.

Les reivindicacions principals comunicades al Departament d'Educació han estat:

1. Reducció de ràtios: 10-15 a Educació Infantil-Primària; 20 a Secundària. A escoles bressol; 5 per a lactants, 9 per a caminants i 15 per a grans.

2. Increment de plantilles necessari per reduir les ràtios sense afectar les especialitats, atenció a la diversitat i de suport als alumnes amb NEE.

3. Dotació de personal sanitari a cada centre.

4. Substitució de les treballadores vulnerables que no es poden incorporar als centres.

5. Dotació de tot el material necessari als centres (mascaretes FFP2 i pantalles facials, hidroalcohols, termòmetres).

6. Increment dels recursos necessaris per part del Departament i ens locals per garantir l'aplicació dels protocols de neteja i desinfecció als centres.

7. Permís retribuït no recuperable per a les treballadores i els treballadors amb menors a càrrec seu en situació d'espera de resultat de PCR, aïllament o quarantena.

La resposta a aquestes dues convocatòries ha estat clara i contundent. Milers de treballadores i treballadors hem tornat a fer vaga i hem sortit als carrers dels diferents territoris de Catalunya a reivindicar millores en matèria de salut laboral per tal de minimitzar l'impacte de la Covid-19 als nostres centres de treball.

Hem intentat fer visible el risc que afecta tota la comunitat educativa, des del professorat fins a l'alumnat, des de les famílies fins al veïnat i des de les escoles bressol a fins a les universitats, evidenciar que cal combatre un problema que travessa les parets de les nostres escoles.

Tot i el joc brut perpetrat pel Departament d'Educació, els mitjans de comunicació públics de Catalunya i el Departament de Treball, Afers Socials i Famílies, tant per invisibilitzar la vaga davant la nostra opinió pública, com per contrarestar-la mitjançant uns serveis mínims abusius i decretats a última hora, l'aturada ha fet trontollar el funcionament i l'activitat diària de molts centres educatius de tot el territori.

> "Ara com ara, continuen la inseguretat, la vulnerabilitat i la improvisació a les aules"

Un fet que constata la feblesa per afrontar aquest curs, amb un elevat nombre de grups "bombolla" sense la cobertura del personal necessari. Un augment de grups que no ha estat acompanyat d'un augment de les plantilles, sinó compensat amb la desaparició de l'atenció a la diversitat i en detriment de l'escola inclusiva.

Un augment de grups sense els espais necessaris per realitzar l'activitat amb garanties, amb la ventilació adequada i mantenint les distàncies de seguretat.

Un inici de curs amb nombroses baixes i confinaments però sense les substitucions requerides i imprescindibles, a causa de la falta de personal, com diu el Departament d'Educació, però també a causa de l'absència de planificació, perquè es va obrir la borsa de substitucions el 28 de juliol de 2020, tres dies abans de les vacances del mes d'agost.

En definitiva, unes mesures de planificació i de seguiment precàries en matèria de seguretat que posen en risc la salut de milers de persones.

Fotos aportades per CGT Ensenyament

Concentracions i accions als diferents territoris

A la Catalunya Central es va fer la concentració el dijous 15 d'octubre davant la seu dels serveis territorials de Manresa. Membres de la secció sindical van fer una acció simbòlica precintant l'edifici. La idea era denunciar la precarietat pedagògica i la manca de seguretat sanitària amb què es treballa actualment. Volíem denunciar també que la part central de la nostra tasca, la pedagògica, està sent arraconada i és secundària.

Va quedar clar que el sindicat de confrontació i present al carrer i a alguns centres, és la CGT.

A Ponent es va fer una concentració el dia 9 a les 12 h davant el Departament d'Educació fent una crida a l'afiliació i als moviments socials de la ciutat perquè hi donessin suport. Vam empaperar l'edifici amb cartells i pancartes i el vam precintar simbòlicament. I tot seguit, vam improvisar una manifestació fins a la Universitat de Lleida, on també havia vaga convocada, i vam penjar dues pancartes. Va ser una acció que va tenir cert impacte i també vam tenir visibilitat als mitjans al llarg del dia. Vam participar tant a les ràdios com a la televisió local.

Vam centrar el discurs a evidenciar la precarietat laboral, les retallades, la manca de seguretat i la pèrdua de qualitat pedagògica responsabilitzant directament al govern de la Generalitat. En general el seguiment de la vaga a les terres de Lleida va ser molt pobra i va seguir la tònica de les últimes vagues, però la CGT vam estar al peu del canó denunciant la situació.

A la ciutat de Barcelona es van fer dues accions a les seus del Consorci d'Educació i a la dels Serveis Territorials de Barcelona Comarques, els dies 9 i 15, respectivament.

Va ser una acte de protesta, simbòlic i amb la participació d'afiliades de CGT Ensenyament, de la Coordinadora de Recerca i d'Universitats de la CGT, simpatitzants dels col.lectius, així com de companys i companyes d'altres sindicats de la CGT. Es van fer dues concentracions a la plaça de Sant Jaume en una convocatòria conjunta amb l'altre sindicat i el dia 15 es va improvisar una marxa que es va acabar davant del Parlament.

Des de la CGT Ensenyament valorem positivament les jornades de vaga dels dies 9 i 15 d'octubre, si bé som conscients que el Departament continua fent cas omís de les reivindicacions de la comunitat educativa. Ara com ara, continuen les sensacions d'inseguretat, vulnerabilitat i improvisació a les aules. Per tot això, animem les afiliades de la CGT, i la resta de companyes de la comunitat educativa, a afegir-se a futures mobilitzacions i reivindicacions. Que l'excepcionalitat d'aquest curs es faci visible als centres educatius i també als carrers. Per la salut i el benestar de tots i totes, no ens aturem!

CGT Ensenyament

EL SEMÀFOR INSURRECTE

Pere Aragonés

Hem perdut el compte dels semàfors vermells que s'ha guanyat el nostre amic Pere Aragonès. Ara, però, ho fa des de la presidència, com a responsable de les polítiques de treball i de confinament de la Generalitat de Catalunya. El nostre amic Pere pensa que la Covid19 s'atura amb mesures militars, amb més desnonaments i més repressió. Això sí, anant a treballar cada dia i, si cal, infectar-se als transports públics, que no és per tant. Els pobres no ens contagiem. Els pobres no comptem. Som números.

Núria Blasco

Aquest mes dediquem un semàfor vermell a la senyora Núria Blasco, directora general de TEPSA. Ja havíem informat de les polítiques repressives, discriminatòries i explotadores que fomentaven la inseguretat i el terrorisme patronal dins l'empresa. Ara, tornen a la càrrega. Tensionant l'ambient entre treballadores, generant escenaris propicis als accidents laborals, etc. Suposem que, per la Núria, això deu ser com jugar a les casetes, sense comptar que, allà a baix de tot de la seva torre de marfil, hi ha vides humanes. Núria, la classe treballadora no oblida.

Pedro Balañà

L'hereu de l'imperi Balañà, Pedro Balañà Mumbrú, vol ser notícia durant els últims temps. A l'ombra del seu pare, creador d'un imperi econòmic que controlà cinemes, teatres i espectacles taurins a Barcelona, el senyor Pedro vol convertir-se en un empresari mediàtic. L'últim afer ha estat acomiadar a tot aquell que s'atreveixi a sindicar-se. La derrota en l'última vaga a finals del 2019 l'ha fet enfadar. Pedro, has topat amb la CGT. No serà la teva última derrota. Quedes avisat.

Casa Buenos Aires

L'exemple de dignitat ens l'està donant aquest mes les companyes i companys de la casa Buenos Aires de Barcelona. Víctimes de la repressió policial i de les polítiques immobiliàries, no s'han arronsat i han plantat cara a Goliat. Els han fet fora del centre social, però han intentat reokupar-lo. Els han tornat a fer fora, i han estat presents al carrer per dir NO. No és aquesta la ciutat que volem. No és aquest el món que volem. I us ho farem saber. Tot el nostre suport a les companyes de la Casa Buenos Aires.

Vaga indefinida a la subcontrata Bergé Logística

La filial de Saint-Gobain a l'Arboç, en vaga des del 14 d'octubre. La CGT denuncia que l'empresa va notificar la rescissió del contracte el dia 6 a Bergé a les 20h, aprofitant l'ERTO del que estan afectats, negant-los la possibilitat de tornar a la feina

foto: ACN. Mar Rovira

La secció sindical de CGT va convocar una vaga indefinida a la subcontrata Bergé Logística de l'Arboç a partir del passat 14 d'octubre després de l'anuncia de la rescissió de contracte per part de Saint Gobain. L'assemblea de treballadors de la subcontrata considera que "aquesta rescissió de contracte, a més de contundent i abrupta, també es il•legal i llardosa". Des del sindicat denuncien que "ens estan robant el nostre lloc de treball, i amb això, el futur de les nostres 43 famílies" i que "SGK planteja això amb tota la mala fe de la que poden fer gala i la major tardança per donar-nos el menor temps de reacció". De fet, expliquen que Saint-Gobain ha notificat la rescissió del contracte el dia 6 a Bergé a les 20h, aprofitant l'ERTO del que estan afectats alguns dies de cada mes, que s'allarga fins el dia 12 d'octubre, "negant-nos la possibilitat de tornar als nostres llocs de feina".

> "Des de l'Assemblea no tolerarem el robatori dels nostres llocs de feina"

Segons narren des del sindicat, "el dia 7 pel matí ens arriba la informació de manera no oficial, ens reunim en assemblea i decidim convocar vaga Indefinida; una altre vegada es deixa notar la llardositat d'SGK, ja que per molt ràpid que reaccionem la vaga no es pot convocar fins el dia 14".

Us reproduïm el comunicat de la secció sindical de la CGT a Bergé Logística:

El passat dia 8 d'octubre Bergé ens convoca en reunió extraordinària i ens confirma la nefasta noticia:
"SGK (Saint Gobain Sekurit) ha rescindit el contracte amb l'empresa pel 12 d'octubre, de manera contundent y abrupta."
Des de l'Assemblea de Treballadors pensem que aquesta rescissió de contracte, a més de contundent i abrupta, també es il•legal i llardosa. Ens estan robant el nostre lloc de treball, i amb això, el futur de les nostres 43 famílies. Diem de manera llardosa ja que SGK planteja això amb tota la mala fe de la que poden fer gala i la major tardança per donar-nos el menor temps de reacció. SGK notifica la rescissió del contracte el dia 6 a Bergé a les 20h, aprofitant l'oportú ERTO del que estem afectats alguns dies de cada mes, que s'allarga fins el dia 12 d'octubre, negant-nos la possibilitat de tornar als nostres llocs de feina.
El dia 7 pel matí ens arriba la informació de manera no oficial, ens reunim en Assemblea i decidim convocar Vaga Indefinida. Una altre vegada es deixa notar la llardositat d'SGK, per molt ràpid que reaccionem la Vaga no es pot convocar fins el dia 14.
Des de l'Assemblea només ens queda decidir que no tolerarem el robatori dels nostres llocs de feina i, amb ells, el futur de les nostres famílies.
Estem decidits a portar a terme quantes mesures estimem necessàries.

Secció sindical de CGT

Redacció Catalunya

Es dispara la repressió a TEPSA

Comunicat de la secció sindical de CGT a TEPSA

En els últims dies s'estan vivint situacions molt tibants en el nostre centre de treball.
Situacions que per a res afavoreixen el bon ambient laboral, que perjudiquen greument la cultura del treball, la impossibilita. Aquest tipus de situacions estan inserint una càrrega psicosocial als treballadors que en el pitjor dels casos podrien afavorir que s'ocasionessin incidents o accidents.
La Direcció de TEPSA, lluny de treballar per solucionar-les, amb la seva actitud, intencionadament o no les està afavorint.
Com tots hem pogut veure, el relleu generacional en la Direcció de TEPSA, lluny de treballar per a solucionar els problemes de sobrecàrrega de treball, de vetllar per una vigilància de la salut adequada als productes als quals estem exposats.
Lluny de promoure una cultura real de la Prevenció i la Salut en el treball, més enllà de mera propaganda.

> "TEPSA està promovent una tensió i una càrrega mental perilloses en qualsevol treball"

Lluny d'alleujar amb contractació la sobrecàrrega de treball existent en les instal·lacions. Lluny de contemplar el delicat del nostre treball manejant matèries perilloses. Ho assumeix o mira cap a un altre costat. Cap als treballadors.
En els últims dies la Direcció de TEPSA està promovent un nivell de tensió i sotmetent al personal d'operacions a una càrrega mental i unes pressions molt perilloses en qualsevol treball. Està armant un argument a base de sancions i expedients a operaris de manera gairebé obscena en la qual "la foto Final" pretén ser moguda a propòsit en una adreça: la dels/les treballadors/es, per a així construir el fals relat que les manques en seguretat i el risc, vénen donades únicament per part dels/les treballadors/es.
Nosaltres, que portem anys denunciant i comunicant la manca de personal i el risc que això suposa, veient com tapen incidents molt greus en els quals només l'empresa té responsabilitat i sancionen petits errors de treballadors amb un relat fals, intencionat, obscè. Que portem temps avisant a l'empresa que tres persones no poden atendre una emergència amb dos vaixells de matèries perilloses en descàrrega. Que hem avisat una vegada i una altra que s'estan donant situacions molt perilloses.
Nosaltres unides no permetrem que TEPSA sigui un altre IQOXE!
I és que no tenim dubte que tot això està directament relacionat amb un nou pla de reestructuració que acabarà reduint condicions, salaris i en la línia dels últims 6 anys: amb una política d'externalització i precarització que finalment acabarà afectant a tots els departaments.
Mai s'ha tractat de "a qui" assenyalen, persegueixen, sancionen o acomiaden... i ara tampoc. Sempre ha estat igual, ho feien amb la persona, però "de cara al col·lectiu", ara tampoc ha canviat. Sembla que, a portes de rebre als nous compradors, RUBIS TERMINAL, potser la Direcció de TEPSA necessita "construir culpables" als quals dirigir el focus. Encara que això suposi comprometre l'ambient laboral creant aquest tipus de nefastes situacions.
Tampoc és una cosa que comprometi només la seguretat del personal d'operacions, això és obvi. Tots/es sabem la quantitat de personal que treballa en altres departaments, personal extern, etc.... i tot/es sabem les característiques de les nostres instal·lacions i la dels accidents greus associats a aquesta mena d'activitat. Sempre present el lloc en el qual estem, les empreses veïnes dedicades també a matèries perilloses, la proximitat amb la població civil: impedim que es repeteixi un accident tan recent com el de IQOXE i en el qual s'està demostrant clarament les negligències per part de la direcció d'empresa.

Per nosaltres, per les nostres companyes, per les nostres famílies.

Secció sindical de CGT

Redacció Catalunya

La formació com a pas previ a l'acció

Vivim en un sistema on la hiperespecialització i compartimentació del coneixement ens porten al fet que la nostra visió del món sigui extremadament estreta i a tenir una falsa sensació de poder. La societat i les diferents problemàtiques que ens afecten s'han tornat tan complexes que poques vegades tenim un control real sobre què vivim. A més, se'ns condiciona a viure d'una forma totalment individualitzada, aïllades les unes de les altres, alimentant el mite de l'autonomia individual. Però paradoxalment la nostra societat és la que ha generat més dependència en les persones: gairebé ningú té els coneixements suficients per a crear per si mateixa (o la comunitat a la qual pertany) el propi aliment, vestit o habitatge; cosa que la majoria de persones i comunitats al llarg del món i de la història sí que han sabut fer. El Patriarcat, l'Estat i el Capitalisme són els responsables d'aquesta situació i són els mecanismes d'opressió que permeten emmascarar aquesta ignorància que ens porta a ser-ne completament dependents per sobreviure. A partir de desposseir-nos del coneixement i de fragmentar-lo, creen part de les cadenes que ens lliguen a ells.

Per això la formació, el procés pel qual una persona adquireix coneixements, és una de les parts fonamental per a la lluita, per a la llibertat i per a la vida. Necessitem formar-nos per entendre millor el món, per reconèixer i saber com funcionen els diferents mecanismes d'opressió, per conèixer quines han estat les lluites en el passat que han tingut èxit i quines no, i així aprendre d'elles. Necessitem eines teòriques i analítiques que ens permetin saber quina i com és la societat en la qual volem viure i com hem de lluitar per assolir-la. Però també necessitem adquirir aquells coneixements més tècnics i pràctics per a solucionar aquí i ara totes les petites facetes i parts quotidianes de la lluita.

> “Una organització amb un pensament monolític és com una persona que sols té un martell: veurà qualsevol problema com un clau”

Necessitem aprendre des dels aspectes més bàsics com són fer cartells o participar d'una assemblea, fins a altres més complexos com són coordinar un grup de treball, comunicar-nos digitalment de forma segura, fer un piquet, confrontar a la patronal o utilitzar les poques eines jurídiques que tenim al nostre abast. Hem de desenvolupar tots aquells aspectes que complimenten els sabers més teòrics i que ens permeten autoorganitzar-nos per reaccionar.

Evidentment, no totes podem saber-ho tot, però sí que és necessari que de forma col·lectiva generem una heterogeneïtat de coneixements que ens permetin encarar la lluita amb èxit. Una organització amb un pensament monolític és com una persona que sols té un martell: veurà qualsevol problema com un clau. Finalment, cal tenir en compte que l'acaparament de coneixement genera rols d'autoritat. Per això, si volem que la nostra organització no funcioni de forma vertical hem de fer un gran esforç en autoformar-nos i en ajudar a formar a les noves companyes. És important facilitar l'accés a la informació tenint en compte la diversitat de necessitats, compartir els coneixements i les experiències entre nosaltres i assegurar el relleu. Aquestes també són tasques imprescindibles per a un bon funcionament. En tot això estarem intentant aportar eines i solucions des del nou Grup de Treball de Formació del Comitè Confederal de la CGT Catalunya, tot aprenent de la feina de formació que ja es fa de forma excel·lent en moltes seccions, federacions i sindicats; i ajudant a qui ho demani i necessiti.

Ens veiem als carrers... però també a les aules, biblioteques i seminaris.

Grup de Treball de Formació del Comitè Confederal de la CGT Catalunya

NOTÍCIES SINDICALS

La secció sindical de CGT a la Diputació de Barcelona presenta una demanda contra la constitució de la Mesa General de Negociació

En un comunicat, la secció de la central anarcosindicalista explica la presentació d'una demanda per vulneració de drets fonamentals contra la Diputació de Barcelona i la Mesa General de Negociació de Matèries Comunes. En l'escrit, la CGT denuncia la lectura restrictiva de l'administració en què només els sindicats majoritaris tenen presència a la mesa de negociació, una maniobra per deixar fora la CGT i buidant de contingut la Mesa de personal funcionari.

La CGT Barcelona denuncia la gestió de l'Àrea Metropolitana de Barcelona

El passat 16 d'octubre, la Federació Local de Barcelona va emetre un comunicat en que denunciava la gestió de l'Àrea Metropolitana de Barcelona, tercera administració de Catalunya, comandada pel socialista Antoni Balmón. La CGT denuncia que l'administració obliga a realitzar el 100% del treball de forma presencial, obviant la situació pandèmica que viu Catalunya, posant en perill treballadores i usuàries.

“El Pacte de Toledo és el problema per al Sistema Públic de Pensions i la solució per al capital i els empresaris”

En un comunicat, el Comitè Confederal de la CGT a nivell estatal, torna a denunciar el Pacte de Toledo com a atac frontal al sistema públic de pensions. Ara, en plena crisi social, laboral, climàtica i sanitària, ens tornem a trobar amb la resposta miserable de la política institucional que ha trobat en l'enganyós consens del Pacte de Toledo la sempiterna justificació que estem davant un mal menor, que en tota negociació sempre cal cedir alguna cosa, que s'ha aconseguit tan bé com sigui possible… Quan la realitat és que de nou perd el públic i gana el privat i s'ha condemnat a la misèria al sistema públic de pensions palanquejant tant l'edat de jubilació als 67 anys o més, penalitzant, encara més, les jubilacions anticipades, augmentant el nombre d'anys cotitzat per a calcular la pensió (15 abans de la reforma del 2011, 23 avui, 25 l'any 2022), no s'eliminen els topalls a les cotitzacions de les rendes més altes perquè cotitzin en funció del que guanyen i es potencien els plans privats de pensions, això sí negociats per empresaris i els sindicats CC.OO i UGT, sense per descomptat derogar les Lleis de 2013 i ni molt menys la llei del 2011, En conseqüència “la banca i la classe empresarial i el capital, tornen a guanyar”.

Eleccions sindicals

CGT, primer cop que es presenta a les eleccions sindicals de Instituto Grífols, sindicat més votat.

CGT 9

UGT 5

CCOO 5

USOC 3

SOMOS 1

CGT es presenta per primera vegada a Secomsa i aconsegueix la majoria al comitè d'empresa:

Col·legi d'especialistes:

CGT 6 delegats

UGT 2 delegats

Col·legi de tècnics:

1 delegat UGT

Tot i les dificultats, CGT aconsegueix 3 delegats a Ambulàncies Egara:

FES-TES 96 vots 4 delegats

CCOO 70 vots 3 delegats

UGT 58 vots 3 delegats

CGT 54 vots 3 delegats

CGT Catalunya ens sumem a les convocatòries de la setmana d'accions de l'1 al 8 de novembre

Des de CGT Catalunya es crida a l'afiliació a la participació i el suport a les accions convocades per a la setmana de l'1 al 8 de novembre de 2020. L'1 de novembre, a Kobanê, les forces kurdes YPG i YPJ (Unitats de Defensa del Poble/de la Dona), van començar la derrota de l'Estat Islàmic, que havia estat avançant sense fre per tot l'Orient Mitjà. Les YPG i YPJ van ser les primeres forces a fer retrocedir l'ISIS. Unes milícies populars, autoorganitzades contra el feixisme i construint un nou món, més just, més democràtic i feminista. És per això que des de CGT Catalunya convoca l'afiliació i a tota la classe treballadora a participar de la setmana d'accions convocada de l'1 al 8 de Novembre.

Es torna a disparar la repressió a TEPSA

Durant els últims dies s'estan vivint situacions molt tibants en el nostre centre de treball. Situacions que per a res afavoreixen el bon ambient laboral, que perjudiquen greument la cultura del treball, la impossibilita. Aquest tipus de situacions estan inserint una càrrega psicosocial als treballadors que en el pitjor dels casos podrien afavorir que s'ocasionessin incidents o accidents. La Direcció de TEPSA, lluny de treballar per solucionar-les, amb la seva actitud, intencionadament o no les està afavorint. la Direcció de TEPSA està promovent un nivell de tensió i sotmetent al personal d'operacions a una càrrega mental i unes pressions molt perilloses en qualsevol treball. En un comunicat, la secció sindical de CGT denuncia l'actitud de l'empresa i afirma que es començaran mobilitzacions.

Els treballadors del Grup Balañá reclamen ser readmesos

Els treballadors del Grup Balañá continuen les protestes del Teatre Tívoli. Denuncien acomiadaments irregulars de l'empresa. Segons els manifestants, el 12 de març els van aplicar un ERTO per la pandèmia de la covid-19. Posteriorment els va rescindir abans d'hora el contracte fix discontinu i des de llavors eren a l'atur. Pensaven que era temporal fins que divendres, 16 d'octubre, van rebre una carta en què l'empresa els comunicava l'acomiadament definitiu. el sindicat CGT assegura que emprendran les “accions legals necessàries” perquè els treballadors recuperin el seu lloc de treball. D'una banda, presentaran una demanda col·lectiva pels acomiadaments. També presentaran una segona denúncia per vulneració de drets fonamentals i afegeixen que ja van guanyar un judici similar contra l'empresa l'any passat.

No acceptem aquesta falsa normalitat

el sistema educatiu s'ha mantingut gràcies al sobreesforç del professorat

Jordi Gil

Sindicat d'Ensenyament de CGT Barcelona

Un fet sorprenent, i que es pot considerar mèrit del Departament d'Educació des de l'inici del confinament, és que no s'hagi produït un rebuig frontal des de l'opinió pública. Un altre fet que sobta és que certa gent, de la que s'espera una mirada crítica, hagi ajudat a fer de palanca a l'administració per ajudar a fer creïbles les falsedats en què s'apuntalen els seus missatges.

A dia d'avui continua la insistència del Departament d'Educació per fer creure que als centres hi ha una situació de normalitat, tot i el context de pandèmia. Alguna cosa falla quan aquestes declaracions coincideixen amb la convocatòria d'una vaga educativa, que de moment es concretà els dies 9 i 15 d'octubre, però que no es descarta que n'hi hagi més. I aquesta vaga no surt del no res, sinó que fa evident una situació en els centres que aviat es farà insostenible.

Primer de tot posem en context la situació actual. Arran de les retallades del 2008 la inversió per alumne per part del Departament ha baixat de forma alarmant, tot i l'augment d'alumnat que ha absorbit l'educació pública. Durant tot aquest temps, el sistema educatiu s'ha mantingut gràcies al sobreesforç d'un professorat que a costa de la seva vida personal, ha aconseguit amagar les mancances d'un sistema que, d'altra manera, faria aigües.

Amb aquest escenari arriba la pandèmia de la Covid-19 i el Departament d'Educació decideix que no cal aportar cap recurs més per afrontar un curs que es preveu que serà dur i en què es poden produir moltíssimes baixes (per ser justos, sí que ha augmentat el número de docents, però la xifra és irrisòria, no arribant ni a l'augment d'un per centre). És evident que, un altre cop, el departament ho juga tot a la carta de la pressió sobre els docents, i sotmetent-ho públicament a la responsabilitat del col·lectiu. Un missatge paternalista que cala fort, i així es va reproduint en forma d'eco "els sanitaris ho van fer, ara toca a mestres i professors", i així és com delega en aquest col·lectiu la feina d'amagar la merda sota la catifa perquè tot continuï «igual».

El menyspreu de l'administració cap a les seves treballadores es va enfortint amb la connivència de tots i totes, i el llistat de vulneracions dels drets laborals del professorat per part de l'administració va en augment, produint-se situacions com obligar el personal vulnerable a anar a treballar, a trencar contractes de substitutes nomenades al donar positiu per coronavirus, etc.

Ara ja podem afirmar que el decret d'autonomia de centres és un win-win per al departament. Permet al govern situar-se en la inacció mentre que redirigeix les responsabilitats de l'organització dels centres escolars a unes direccions desemparades. No només això, si no que les poques directrius del l'administració, que arriben per roda de premsa, (mai per canals oficials), han estat erràtiques i han anat canviant fins l'últim moment. A hores d'ara, segons dades del departament hi han 2013 grups confinats, que es tradueix en 48.067 alumnes que a dia d'avui s'han de quedar a casa. Alumnes que en molts casos no tenen mitjans per connectar-se, alumnes que el Departament no els garanteix el dret a l'educació.

Assumir sense cap tipus de crítica que davant l'actual situació no cal fer cap inversió extra en educació per baixar aquest número, i parlar dels grups confinats a nivell macro, és assumir el relat de la gestió del servei públic en clau mercantilista i d'eficiència econòmica i honestament, crec que aquest hauria de ser l'últim dels criteris per fer valoració d'un servei públic. Sóc conscient que aquest any serà difícil i s'hauran de tancar grups, però fa mal assumir que sense cap tipus de prevenció, i amb una inversió en recursos tan minsa com la que ha fet el Departament, 1.200 grups confinats en tres setmanes són tot un èxit.

Reflexions de TEEI

Si volem atendre amb qualitat professional i humana els usuaris públics, comencem per valorar i atendre amb qualitat humana els treballadors

Nonna Ll. A.

Una TEEI com moltes

Com pot ser que les coses continuen igual que fa tants anys?

No evolucionem, i la política i les lleis tampoc.

Cal un esperit i una intenció de millora.

Volem un sistema públic que funcioni, amb treballadors públics que facin bé la seva feina. Però no es fa res més que posar pals a les rodes.

Els processos d'oposició ataquen directament la qualitat i l'experiència dels treballadors quan es convoquen fora de termini. Pot ser un procés adient per a entrar a formar part de l'administració pública, però no per a una treballadora que ja hi forma part des de fa molts anys sense haver tingut mai l'oportunitat d'estabilitzar el seu lloc de treball. I més quan ja hi ha accedit mitjançant un procés selectiu que es va considerar adient en aquell moment. Ja fos mitjançat la presentació de les titulacions i requisits exigits per a formar part d'una borsa de treball ponderada per ordre segons mèrits i capacitats presentades o havent superat una prova. Requisits que portaven a la tria d'aquesta treballadora per considerar-la capacitada per damunt d'altres persones. Selecció a més, duta a terme des del mateix Departament d'Educació.

Tanmateix quan un treballador ha exercit la seva tasca durant 3,5,10,15 anys, no se l'hauria de fer passar per un concurs d'oposició. És com aquell que aprova en el seu dia el carnet de conduir, porta molts anys circulant sense haver patit mai un accident, i de cop, se'l posa al mateix sac que els futurs conductors. Apa! Tots a passar per un examen teòric... Qualsevol amb un gran bagatge davant del volant probablement no superarà un examen teòric que ja va estudiar i aprovar fa molts anys.

Segurament, un jove amb l'hàbit d'estudi vigent el superarà, però a l'hora de conduir, la persona experta que no haurà superat l'examen, en el dia a dia i en la vida real, serà mil cops més capaç de superar obstacles, de reaccionar davant imprevistos, perquè un examen no pot substituir mai l'experiència i la pràctica diària.

Un "novell" ha de poder, i té tot el dret, a accedir a un nou lloc (tots hem estat "novells" un dia) però no ocupant el vehicle d'aquell que fa tants anys que circula, i havent demostrat cada dia que en sap i ho fa bé (independentment de si es supera un examen teòric que arriba amb anys de retard).
Així és com ens trobem les TEEI (Tècniques Especialistes en Educació Infantil) i tants altres col·lectius de l'administració pública que es troben a la corda fluixa perquè no se'ls ha permès consolidar el seu lloc en el moment que hauria estat just. Ara no, no és just.

Deixarem perdre un gran nombre de treballadors compromesos i implicats en la seva feina, que s'hi han deixat suor i llàgrimes en moments de crisi i retallades. I que malgrat que les adversitats han seguit en el seu lloc de treball, fent el que sabien i millorant dia a dia. Amb una experiència insuperable i insubstituïble. Valorats tant pels seus companys com per la comunitat que els envolta.

Cal crear més places i accedir-hi com marca la llei mitjançant un concurs oposició, que permeti als opositors formar part de l'administració pública. Però no per les persones que ja hi treballem amb contractes d'interins temporals i que s'han allargat en el temps més de tres anys (i fins a 15 o més!!!). Ja que ha quedat sobradament demostrat que no eren places de cobertura temporal, sinó que han esdevingut estructurals i fixes. I que per tant l'administració ha actuat de manera fraudulenta intencionadament.

Així és com ho ha interpretat la Unió Europea i el TJUE i així és com ho haurien de veure polítics, jutges i qualsevol que sigui capaç de treure's les ulleres del retrocés i entengui que està en joc la qualitat i l'experiència de professionals. Que a més, són persones amb família, responsabilitats i càrregues econòmiques.

Volem un sistema públic i de qualitat que no menystingui els seus treballadors.

Si volem atendre correctament i amb qualitat professional i humana als usuaris públics, comencem per valorar i atendre amb qualitat humana als treballadors que ho han tirat endavant.

I fins aquí unes reflexions (evocades amb tot el dolor del cor, amb sentiment d'impotència i tristesa en majúscula), que esperem que serveixin per fer obrir una mica els ulls i despertar empatia i sentit de justícia a qui correspongui.

Moltes gràcies per dedicar uns minuts a aquesta lectura, i un temps més a reflexionar sobre les solucions, justes i possibles, perquè si les voleu trobar, hi són.

El que mostrem és tant sols la punta de l'iceberg

El projecte crimenesdeodio.info està coordinat pels periodistes David Bou i Miquel Ramos, amb la col·laboració de diverses persones que treballen en l'àmbit de la prevenció i la sensibilització en matèria de delictes d'odi. Aquest any, s'ha actualitzat el mapa de llocs on s'identifiquen aquests crims, una actualització que ha estat coordinada amb SOS RACISME del País Valencià. El passat mes, el projecte crimenesdeodio.info ha encetat una campanya de sensibilització, amb els tècnics gràfics i de programació web Diego Muñoz i Gerald Kogler.

Expliqueu-nos, què és això de Crims d'Odi?

Aquest projecte és una eina de memòria sobre els crims d'odi amb resultat de mort comesos a l'Estat espanyol entre 1990 i 2020. Hi podreu trobar una base de dades i un mapa interactiu que recull els 101 casos amb 103 víctimes que hem pogut identificar, contrastar, classificar per tipologia i documentar, amb la intenció de recuperar la seva memòria. El motiu pel qual van triar l'any 1990 per iniciar la nostra recerca és l'eclosió d'un nou fenomen eminentment violent com són els grups ultres lligats majoritàriament al món del futbol i la instrumentalització que en fan grups de cap rapats neonazis per estendre la seva ideologia basada en l'odi al diferent. Fins a finals dels anys vuitanta encara ens trobem en un període de violència post-transició, on aquest tipus de crims tenen un marcat caràcter polític a l'hora de seleccionar les víctimes per la seva ideologia. En canvi, amb l'assassinat de Lucrecia Pérez i Sònia Rescalvo a inicis dels noranta, considerats els primers crims racista i contra una transsexual, respectivament, es dóna el tret de sortida a una nova era que arriba fins a l'actualitat.

D'on sorgeix la idea? Quins són els criteris per considerar un crim d'odi?

La idea sorgeix l'any 2015, quan constatem que l'extrema dreta tant a nivell mundial, europeu com estatal comença a prendre noves formes i estratègies aprofitant la cronificació de la crisi econòmica i la incapacitat del sistema polític d'oferir sortides a les classes populars. Durant les darreres dècades, a l'Estat espanyol no ha cessat la violència ultra i considerem que no s'ha prestat prou atenció a aquest fenomen, que es manifesta amb la propagació de discursos i delictes d'odi que acaben comportant víctimes mortals. D'acord amb la definició de l'Organització per a la Seguretat i la Cooperació a Europa (OSCE), un crim d'odi és "tota infracció penal, incloses les infraccions contra les persones i la propietat, quan la víctima, el lloc o l'objecte de la infracció són seleccionats a causa de la seva connexió, relació, afiliació, suport o pertinença real o suposada a un grup que pugui estar basat en la 'raça', origen nacional o ètnic, l'idioma, el color, la religió, l'edat, la minusvalidesa física o mental, l'orientació sexual o altres factors similars, siguin reals o suposats". En el cas espanyol, són tants els incidents i delictes que es cometen anualment per aquests supòsits, que només hem pogut recollir els que han suposat víctimes mortals. El que mostrem és tant sols la punta de l'iceberg.

Com us ho feu per trobar informació sobre alguns casos?

En un primer moment, hi havia un llistat de crims sense documentar ni sense cap mena d'informació, que circulava per webs antifeixistes. Tot i que alguns d'aquests casos eren coneguts, altres ni tan sols hi havia el nom de la víctima. Vam partir d'aquest llistat per investigar tots aquests casos. Vam tractar d'ampliar la informació que en teníem i trobar-ne de nous. A partir d'aquí vam trobar-ne més. Inclús vam poder posar nom a algunes víctimes desconegudes. L'últim lustre, després de la presentació del projecte fins a l'actualització que acabem de llançar durant el mes d'octubre d'enguany, hem estat nosaltres mateixos qui ha anat recollint els nous crims que es cometien, amb l'ajuda d'entitats i col·lectius. També hem afegit d'altres anteriors que ens han fet arribar persones anònimes durant aquests anys, fruit de la difusió i bona acollida que va tenir el projecte des del seu naixement. La nostra tasca principal ha estat passar hores navegant per les hemeroteques dels mitjans de comunicació fins aconseguir donar amb noves dades.

Fent aquest exercici, hem pogut copsar el desinterès de la premsa per fer-ne un seguiment efectiu d'aquestes morts, tractant-les com a successos i defugint una cobertura que denunciés la vertadera motivació que havia portat els botxins a cometre'ls. Rere eufemismes com "baralla entre bandes" o "no generar alarma social" s'hi amaga la voluntat explícita d'ocultar una problemàtica que posa en risc els fonaments del que hauria de ser una societat diversa i inclusiva.

Quin paper han jugat les institucions i quin paper creieu que haurien de jugar?

Les institucions han obviat aquesta realitat durant dècades, aquest va ser un dels motius principals pels quals nosaltres vam decidir iniciar aquest projecte. No hi ha cap registre oficial del crims d'odi comesos a l'Estat espanyol, de fet, fins fa una dècada l'Estat no recollia estadístiques sobre els delictes d'odi ni va començar a crear fiscalies especialitzades per combatre'ls. Amb les successives reformes del codi penal, s'han introduït aquest tipus de delictes i actualment hi ha diversos articles que permeten sancionar aquestes conductes i aplicar agreujants a les condemnes dels casos on la motivació per cometre el delicte ha estat la discriminació. A la pràctica això no passa, i veiem com molts casos que s'ajusten perfectament a aquests paràmetres s'acaben jutjant sense aplicar la llei com correspondria. En canvi, des de fa uns anys estem observant com els cossos policials i fins i tot la Fiscalia estan pervertint aquesta legislació, donant-li la volta i aplicant-la contra militants antifeixistes que fan front a l'extrema dreta, com recentment hem pogut veure al barri valencià de Benimaclet, on tres persones van ser detingudes el 12 d'octubre per protestar contra una marxa d'España 2000 i enfronten càrrecs de delictes d'odi, entre d'altres. És evident que l'Estat no té una voluntat real de perseguir la ultradreta.

> "les institucions han obviat aquesta realitat durant dècades"

Què hi ha sobre els crims d'estat? Perquè no estan recollits? És a dir, quin tipus de criteri s'utilitza en aquest sentit per no incloure el crims realitzats per policies, el terrorisme d'estat...?

En el nostre projecte no recollim aquests casos perquè ja hi ha altres col·lectius com l'Observatori del Sistema Penal i els Drets Humans (OSPDH), el Comitè per la Prevenció per la Tortura (CPT) o en Centre Irídia per la defensa dels drets humans, per citar-ne alguns, que ja aborden aquesta tasca. A més a més, la denúncia de la violència institucional se centra en aquells episodis on els perpetradors són funcionaris públics en servei, que com ha quedat clar no era el nostre objecte d'estudi. Aclarir, això sí, que en alguns dels casos que recollim els botxins són membres de les forces i cossos de seguretat de l'Estat fora que van cometre els crims estan fora de servei.

Els feminicidis no estan contemplats com a crims d'odi. Perquè?

En les definicions internacionals que utilitzem per a bastir el nostre marc conceptual és cert que no estan contemplats. En canvi, nosaltres discrepem d'aquesta lectura i sí els hem inclòs en el nostre projecte, mitjançant la categoria "misogínia", que seria l'aversió o odi a la dona pel simple fet de ser-ho, una tendència ideològica o psicològica que consisteix a menysprear la dona com a gènere i a tot el que es considera com a femení. Malauradament, hi ha tantíssims casos de dones assassinades els darrers trenta anys, que hagués estat impossible fer un recull ni tant sols aproximat o representatiu. Per això, hem optat per redirigir aquesta categoria del nostre web al projecte feminicidio.net, que des de fa un temps fan una encomiable tasca de recull i denúncia d'aquesta xacra.

Hi ha altres projectes similars a altres llocs?

Existeixen altres projectes que fan recull de crims d'odi en altres països, com a Alemanya. Aquí a l'Estat espanyol, hi ha recull de dades sobre persones sense llar, de delictes d'odi que no tenen tots resultat de mort però que mostren una realitat que existeix i que no compta amb una especial atenció ni pels mitjans ni per les institucions, a no ser que hi haja imatges i reaccions públiques. Aquestes tasques les solen fer entitats que treballen amb i pels col·lectius vulnerables. Però no existeix cap registre unificat sobre aquests incidents més enllà dels que fa el Ministeri de l'Interior. Però com els seus criteris per avaluar un delicte d'odi parteixen d'uns paràmetres que nosaltres no considerem adequats, no ens guiem per aquestes xifres.

Redacció Catalunya

La baixa laboral per coronavirus derivada d'Accident de Treball

Una breu explicació del complex món normatiu de les contingències de les Incapacitats Temporals derivades del Covid-19

El sistema normatiu de les Incapacitats Temporals mai s'ha caracteritzat per la seva senzillesa i claredat, però amb la crisis sanitària del coronavirus s'ha complicat de forma alarmant. Intentarem fer-ne un resum prou esquemàtic malgrat la seva complexitat legal.

Baixes comunes i professionals

Les incapacitats Temporals poden ser, en síntesi, derivades de Malaltia Comuna (sense relació amb la feina) o de contingències professionals (causades per la relació laboral). El fet de que una baixa sigui declarada comuna o professional té múltiples efectes, entre els que podem destacar:

- Les baixes professionals es perceben des del primer dia després de la baixa, mentre que (si no hi ha cap complement per acord amb l'empresa) en les comunes els tres primers dies no es perceben, iniciant el pagament el quart dia.

- En les baixes professionals s'abona el 75% del salari, mentre que en les baixes comunes del quart al vintè dia es percep només el 60%, i a partir del 21è dia es percep el 75%.

- En les baixes comunes el «control» (les altes) és dels metges de família de l'ICS, mentre que en les Incapacitats Temporals professionals són les Mútues les que poden donar l'alta.

- Les baixes professionals poden donar lloc a responsabilitats de l'empresa, si ha estat alguna infracció preventiva empresarial la que ha causat la malaltia o accident, mentre que en la baixa comuna, al no tenir relació amb la feina, no se li pot reclamar cap responsabilitat a l'empresa.

- Les baixes comunes tenen com a requisit comptar amb un mínim de cotització, mentre que si és professional no cal cap període cotitzat anterior.

Incapacitat Temporal pel COVID-19 «comuna» assimilada a Accident de Treball

Només iniciar-se l'estat d'alarma es va aprovar la creació d'una nova figura legal (que no existia anteriorment), la «Incapacitat Temporal assimilada a Accident de Treball en els períodes d'aïllament o contagi pel COVID-19» (RD Llei 6/2020, de 10 de març); en síntesi, aquesta norma creava una baixa formalment «comuna» (gestionada pels metges de la Seguretat Social i sense relació amb la feina) però calculada en el pagament com a prestació com si fos Accident de Treball. Per tant, es crea una nova Incapacitat Temporal pels treballadors aïllats o contagiats pel coronavirus, que és comuna (no té relació amb la feina, el contagi s'ha donat en un espai personal del treballador extern al treball) però es paga com si fos professional.

Si tinc la baixa per coronavirus pagada com si fos Accident de Treball, és «professional» a totes els efectes?

No. La Incapacitat Temporal en els períodes d'aïllament o contagi pel COVID-19 està únicament assimilada a l'Accident de Treball en la prestació (el càlcul de l'abonament és idèntic a una baixa professional), però no es considerada Accident de Treball, restant formalment com a derivada de Malaltia Comuna (l'alta la dona el metge de família i es considera que el contagi és aliè a la feina).

Aquesta distinció té múltiples efectes, i entre d'altres podem destacar:

1.- El treballador no percep els complements establerts a Convenis Col·lectius fins al 100% de les baixes professionals. Múltiples convenis i acords obliguen a l'empresa a complementar fins al 100% del salari durant les baixes professionals, que no es perceben si és formalment comuna.

2.- No es pot responsabilitzar a les empreses infractores en matèria preventiva dels danys causats als treballadors durant la baixa, doncs aquesta és declarada formalment comuna, sense relació amb la feina. Això comporta que en els casos de que el coronavirus ha estat contagiat en el marc de la relació laboral i causat per infraccions empresarials en matèria preventiva (manca de mascaretes, roba inadequada, procediments de treball sense el protocol establert,...), no es pot imposar a l'empresa el recàrrec per manca de mesures de seguretat (un augment del 30% al 50% de la prestació a càrrec de l'empresari infractor, veure el Catalunya nº 221) ni se li poden reclamar pels danys i perjudicis causats al treballador, ja que formalment la baixa no té relació amb la feina.

Que puc fer si la meva baixa de coronavirus ha estat declarada comuna?

El procediment per sol·licitar que es declari que qualsevol període d'Incapacitat Temporal sigui derivada de contingències professionals s'anomena «canvi de contingència», i es sol·licita a través d'un formulari molt senzill que es pot descarregar a la plana web de l'INSS i presentar davant mateix de l'ens gestor, i haurà de ser valorada pel tribunal mèdic, l'ICAM-SGAM. I hi ha dos possibles contingències professionals: Malaltia Professional o Accident de Treball.

- Les Malalties Professionals són jurídicament les establertes al Quadre de Malalties Professionals, que determina la presumpció de la relació causal entre una sèrie de professions i exposicions laborals, amb una sèrie de malalties. Per exemple, si un miner pateix silicosis, no cal que demostri la relació de causalitat entre feina i malaltia, sinó que hi ha una presumpció legal de que la malaltia és professional.
En el cas del coronavirus, està inclosa al Quadre de Malalties Professionals al GRUP 3, AGENT A, SUBAGENT 01, amb el títol «Enfermedades infecciosas causadas por el trabajo de las personas que se ocupan de la prevención, asistencia médica y actividades en las que se ha probado un riesgo de infección», apartat en el que el coronavirus és relacionat amb feines com personal sanitari, treballadors de centres assistencials i de cura de malalts, personal de laboratoris, entre d'altres.
Per tant, si un treballador d'aquests col·lectius pateix una baixa a causa del coronavirus, hauria d'aplicar-se la presumpció legal (sense necessitat de cap prova) per ser declarada derivada de Malaltia Professional, malgrat les mútues i l'INSS no ho estan aplicant.

- Accident de Treball és jurídicament «toda lesión corporal que el trabajador sufra con ocasión o por consecuencia del trabajo que ejecute por cuenta ajena» (art. 156 LGSS). Per tant, fins i tot si el coronavirus no pogués ser inclòs dins les presumpcions de la Malaltia Professional, si ha estat causat a la feina o a conseqüència de la feina (i es pot demostrar), ha de ser considerat Accident de Treball (independentment de la feina concreta del treballador).

IT per Accident de Treball pels treballadors de centres sanitaris

Posteriorment, el RDLlei 19/2020 va complicar encara més el marc normatiu determinant literalment que les baixes «que cause el personal que presta servicios en centros sanitarios o socio-sanitarios, y que en el ejercicio de su profesión, hayan contraído el virus SARS-CoV2, por haber estado expuesto a ese riesgo específico durante la prestación de servicios (…) se considerarán derivadas de accidente de trabajo, al entender cumplidos los requisitos exigidos en el artículo 156.2.e) LGSS», i només fins al mes posterior a l'estat d'alarma.

Aquesta curiosa i polèmica norma, estableix deforma molt sorprenent, que respecte a uns col·lectius concrets de treballadors (dels centres sanitaris i socio-sanitaris), i un termini de temps concret, si compleixen els requisits per ser Accident de Treball (establerts a l'art. 156 LGSS), s'hauran de considerar Accident de Treball.

És evident que, tant per aquest col·lectiu de treballadors (com per a tots els treballadors), i durant qualsevol període, si es compleixen els requisits legals de ser Accident de Treball, és Accident de Treball, i no cal una nova norma per dir-ho. En tot cas, semblaria que el legislador vol donar especial enfàsi a aquests col·lectius, però amb un redactat marcadament millorable i poc clar.

Aquesta curiosa norma, per complicar-ho encara més, va ser prorrogada posteriorment en el temps més enllà de l'estat d'alarma (de forma indefinida) pel RDLlei 27/2020, però posteriorment aquest RDLlei va ser derogat al Congrés el 10 de setembre, però mantenint-se actualment en vigor pel RDLlei 28/2020, de 22 de setembre.

Malgrat la gran confusió de normatives que hem explicat, la conclusió no pot ser una altre que tots els treballadors (els sanitaris i tota la resta), en tot moment (abans, després i dins l'estat d'alarma) tenen dret a que se'ls reconegui les baixes com a professionals si han estat causades en el marc de la relació laboral.

Es pot declarar la meva baixa per coronavirus derivada d'Accident de Treball malgrat no treballar en un centre sanitari?

Si. Les noves normes no han derogat ni la normativa d'Accident de Treball ni la de Malaltia Professional. Per tant, si es pot demostrar la relació amb la feina del contagi, o l'enquadrament dins el Quadre de Malalties Professionals, s'ha de declarar la baixa com a professional, independentment de la feina que s'estigui fent (sanitari o no), i de quin període sigui.

Àlex Tisminetzky

Advocat laboralista i afiliat a CGT

Violències masclistes a l'aula

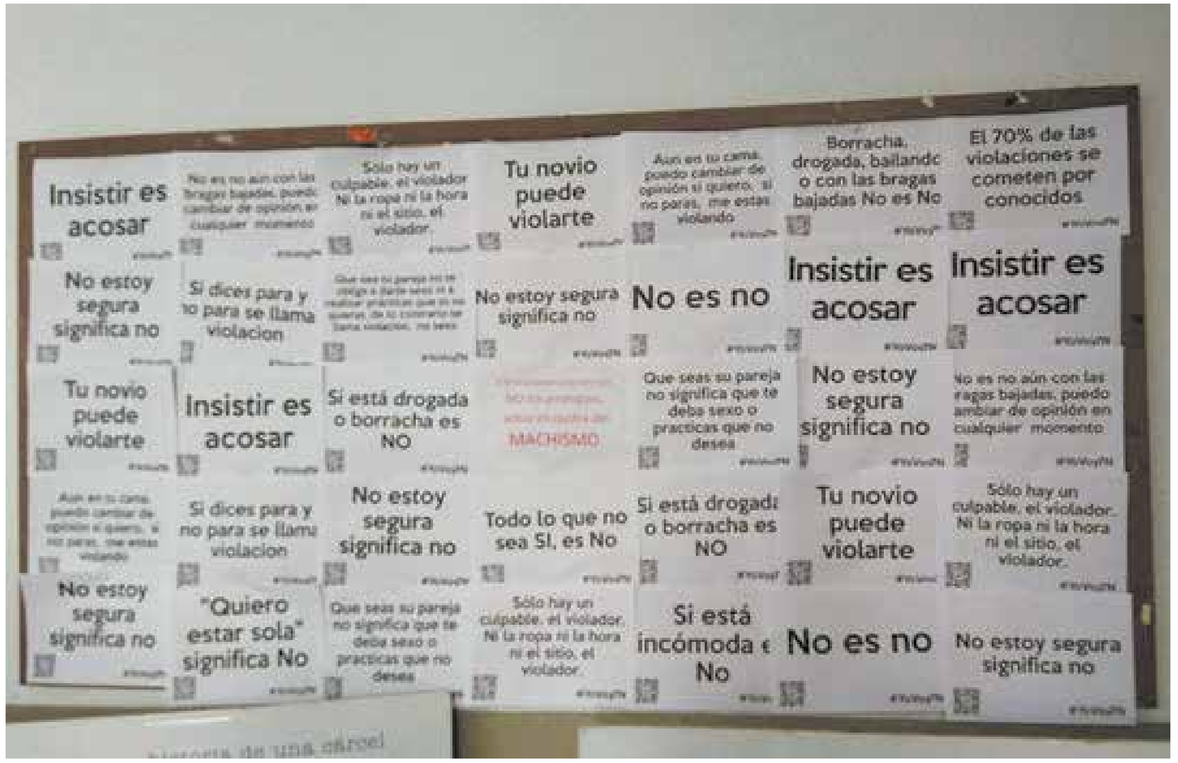

El pes de les motxilles escolars que el nostre alumnat ha de carregar a diari per anar al seu centre educatiu és un tema recurrent. Llegim crítiques i articles sobre anatomia i creixement que assenyalen com de maligna és aquesta càrrega per a les espatlles dels nostres fills i filles. Parlem d'aquestes motxilles, de les visibles. En canvi, no és tan comú parar-nos a analitzar una altra càrrega, igual o més nociva, però invisible. Estudiants, però també tota la resta de personal que es dedica a l'atenció educativa, mestres, professorat, conserges, terapeutes, traspassen les portes de les escoles i instituts, amb una motxilla invisible que conté els elements que moltes vegades poden generar violències masclistes.

Seria il·lús pensar que els rols que s'estableixen i adquirim en una societat patriarcal desapareixen, com per art de màgia, quan entrem al centre. I aquí és on es planteja la reflexió d'aquest article.

Què fem mestres i professorat per evitar les violències masclistes entre el nostre alumnat?

A primera instància, quan es detecten relacions tòxiques amb component violent entre nois i noies, utilitzem les eines (no sempre efectives) que tenim a mà: parlem amb l'alumnat, apliquem els protocols d'assetjament, fins i tot, en ocasions ens adrecem a serveis socials. Quan podem, també intentem fer alguna activitat de prevenció, amb sessions reflexives a l'aula utilitzant els recursos dissenyats per a aquesta finalitat.

Ara bé, la paradoxa apareix quan, com a docents o personal d'atenció educativa, abans d'abordar aquesta situació no hem fet el treball previ i imprescindible de revisar el nostre fer i les actituds diàries.

Si no ens revisem, si no prenem consciència, potser que sense adonar-nos-en, estiguem perpetuant les violències de gènere. És el que anomenem el currículum ocult, allò que ensenyem quan interactuem, quan fem i que massa vegades presenta incoherències amb les nostres paraules.

Negar-ho, seria negar la realitat. Acceptar-ho i intentar canviar les coses és un pas imprescindible per posar-hi remei i revertir-ho. Existeixen estudis que demostren com des que un nadó neix, i fins i tot abans, és tractat d'una manera diferenciada segons sigui el gènere de la persona a qui ens adrecem. El treball La Mente En Pañales és molt il·lustratiu. En aquest vídeo s'observa com en una habitació posen un nadó amb un pijama rosa i fan que diferents adults entrin i hi interactuïn. L'adult aleshores presuposa que és una nena, i se li adreça dient que és molt guapa, que serà una princesa, o una ballarina, o una infermera, se l'acarona amb moviments suaus. Més tard, al mateix nadó se'l vesteix amb pijama blau. Aleshores, la forma de parlar-li canvia completament, se li diu que és un noi molt fort, se'l sacseja amunt i avall, es fa que es posi dret i se li prediu un futur de policia o de bomber.

Com es reprodueixen els rols masclistes dintre dels centres escolars?

L'experiència del vídeo serveix moltes vegades per ajudar a analitzar-nos. Per fer-nos la pregunta, nosaltres, com a docents, també ho fem això? Malauradament la resposta és afirmativa. Mestres i professorat afirmem que la nostra manera d'adreçar-nos és diferent segons el gènere dels nostres interlocutors. En general es dedica més atenció als nois que a les noies, però també és cert que a primària i secundària hi ha un percentatge més alt de nois que tenen comportaments disruptius i per tant l'atenció del professorat es centra més en els nois, sovint per corregir el seu comportament - i aquí ser home no és cap privilegi atès que el fracàs escolar és clarament masculí. Ens hem de preguntar doncs perquè no es fan estudis preceptius de gènere en l'entorn escolar. Els únics referents són els informes PISA, que són rankings que només contemplen l'eficiència des d'un punt de vista neoliberal, amb referents dictats per l'economia capitalista.

> "el tracte diferenciat passa a tots els nivells educatius"

El tracte diferenciat passa a les escoles bressol, a les escoles de primària, a les de secundària, als cicles i a la universitat. És a dir, a tots els nivells educatius. Fins i tot professores universitàries afirmen que sense adonar-se'n valoren millor les maneres de participar dels nois (generalment més vistoses) que les de les noies (que solen ser menys públiques).

En l'àmbit universitari, professores joves comenten que molts estudiants les respecten menys, sovint les tracten com una colega més, cosa que no passa amb els professors. I pel que fa als càrrecs a la universitat és molt significatiu també el baix percentatge de catedràtiques. També en l'àm~~bit universitari, en la carrera de pedagogia,~~ és sorprenent que a les classes hi hagi un 90% de dones com alumnes però la meitat del professorat siguin homes, això significa que el poc percentatge d'homes en una carrera majoritàriament femenina promouran a llocs de treball amb més prestigi que la resta de companyes.

Tornant a les escoles i instituts, una altra violència és l'espai de l'esbarjo, els patis. Si ens fixem en la majoria d'escoles els nois ocupen un espai molt més gran i central, mentre que les noies es queden als marges, parlant o jugant a jocs més tranquils. Un factor per a que això passi és que hi ha pistes de basket o camps de futbol que ocupen molt d'espai i un espai central als espais d'esbarjo i que aquests esports són practicats majoritàriament pels nois.

D'altra banda també existeix una violència de baixa intensitat entre el professorat, és notable, en les reunions del professorat, que quan intervé un home se li dóna més importància al que diu, fins i tot quan està repetint alguna cosa que acaba de dir una dona. És el que en diuen "manexplaining". Per altra banda, tot i haver-hi un major percentatge de dones que es dediquen a la docència hi ha un percentatge molt més alt d'homes directors de centres educatius. Això té a veure amb el repartiment de tasques segons els rols de gènere de la societat patriarcal i amb els drets laborals atès que un càrrec directiu no pot gaudir de les reduccions de jornada per cura d'infants, i aquestes reduccions les sol·liciten majoritàriament les dones.

Què fa el Departament d'educació per revertir-ho?

El més greu però és el paper que està fent el Departament d'educació. El passat 16 de novembre es va celebrar la 2a Jornada vers les Escoles Feministes, on hi va intervenir Montse Payés, cap del Servei de Currículum d'Infantil i Primària i alhora responsable del programa "Coeduca't". El que en s'hi va poder extreure de la seva intervenció, és que l'ús del reflexiu desprèn un "fes-t'ho tu", que va en sintonia amb el contingut.

L'explicació de la responsable del programa no va convèncer les oients. Una altra vegada, el Departament d'Educació tirava endavant una iniciativa que difícilment provocaria els canvis profunds i imprescindibles perquè els centres educatius esdevinguin espais coeducadors.

Una transformació d'aquestes característiques necessita que al professorat se li assignin hores per poder formar-se i impulsar canvis. Un altre element rellevant que fa qüestionar el projecte, és l'alt grau d'improvització amb que han començat. De moment, no s'han posat en contacte amb cap de les professionals que ja estan treballant des de fa molt de temps per impulsar una educació coeducadora i feminista.

El "Coeduca't" tampoc incideix en el currículum ocult, la revisió del qual és tant o més important que el del contingut acadèmic.

Sense tenir aquests paràmetres com a base per a la transformació (disposició d'hores, formació…), la situació actual és que el treball coeducador el dur a terme professorat motivat, i si no hi és, no es fa res.

No podem permetre que en molts centres, l'únic taller que s'ofereix a l'alumnat respecte violències és impartit per part de la policia, els mossos d'esquadra, que van a escoles i instituts amb uniforme i amb la pistola a la cintura. I això és perquè són els únics tallers que hi ha gratuïts. Fa anys que es demana que la intervenció dels mossos d'esquadra a escoles i instituts s'eradiqui.

Només queda un camí: autodefensa feminista.

La violència física que aniquila a centenars de dones cada any és doncs la punta de l'iceberg. Hem de tenir clar que les diferents violències de baixa intensitat descrites en el món educatiu, des de com ens adrecem a l'alumnat fins la inacció del Departament d'Educació són factors que contribueixen a la desigualtat i a la cosificació de les dones, que és en última instància el que dóna alè a la violència masclista.

Afortunadament, les alumnes van prenent consciència i s'han mobilitzat molt en els dos últims 8 de març. Comença a haver-hi un canvi també en la percepció de l'amor romàntic i les nostres adolescents estan preparades per començar a canviar les coses. També ajuda la major acceptació de les diferents inclinacions sexuals, tot i que encara es produeixen actituds homòfobes, en 10 anys s'ha pogut percebre un canvi. Els nois, per altra banda també es van conscienciant, sobre tot els més joves. En edats més avançades, en plena adolescència costa més i sí s'observen violències masclistes en les relacions entre adolescents.

La feina que queda és immensa, cal que el Departament posi els mitjans pel canvi, cal que el responsable d'igualtat als centres educatius tingui hores per exercir el càrrec, si no, és paper mullat, cal formació pel professorat, tallers de noves masculintats pels joves (i els adults, es clar), tallers feministes subvencionats i que s'obligui a fer una revisió amb perspectiva de gènere dels currículums i de com el professorat actuem a l'aula.

Cal doncs arremangar-se, tots i totes, un altre cop, com han fet les dones des de fa dècades, per aconseguir acabar amb el patriarcat i construir un món sense violències i més just per tothom.

Ingrid Chavarria de Ros

Secretaria de gènere CGT Ensenyament Barcelona

Visibilitzem-nos

El passat mes de Setembre, al número 220 de la Revista Catalunya, la nostra companya Mercè Márquez va escriure un article sobre dona i ciència, per fer-nos repensar i visibilitzar a les dones a l'àmbit científic. Arran d'aquest article vam valorar que calia donar visibilitat des de la Revista Catalunya a les dones oblidades i invisibilitzades a tots els àmbits i per tot arreu, dones científiques, artistes, escriptores, poetes, pintores, arquitectes, tecnòlogues, filosofes, esportistes I moltíssimes més, encara avui oblidades tant històricament com en l'actualitat.

La seva història mai s'explica, perquè eren dones. I tot i haver estat qualificades i haver sigut intel·ligents, visionàries i lluitadores, la història no les recorda pel fet de ser dones.

I això ha de canviar. Perquè elles també hi eren (i hi som), i perquè elles també van fer història. S'ho mereixen, els hi devem, per elles, per nosaltres i per les dones i nenes del futur.

Hi ha diverses raons per les quals les nenes no se senten atretes per cap àmbit científic, tecnològic.... En general, l'entorn social, familiar i educatiu no incentiva igual els nens i nenes per triar carreres científiques i tècniques. El professorat avalua millor les nenes en temes no científics i les famílies generalment tenen menys expectatives que les seves filles tindran professions relacionades amb la ciència i la tecnologia en comparació amb els seus fills. Sembla que des de la societat es va adreçant a les noies a uns àmbits de cures i lingüístiques, però quasi gens se les adreça cap a àmbits més tècnics.

A més, la tecnologia i la ciència es presenta com un entorn marcadament masculí. No hi ha referents femenins visibles, i a la baixa presència de dones s'afegeix la invisibilització de molts dels seus èxits. Moltes adolescents poden veure en la ciència un camí massa complicat i infravalorat, difícil de conciliar amb la vida personal.

Però malgrat que sí se les pot orientar o acceptar que triïn àmbits artístics o culturals, després no es dóna tampoc importància ni valor a les dones artistes... Pensem quantes dones poetes, escriptores, pintores..... Coneixem enfront de tants i tants homes... Podríem posar una infinitat d'exemples. Inclús algunes dones van haver de canviar-se el nom en masculí per poder publicar els seus llibres o obres artístiques, com per exemple Víctor Català-Caterina Albert
Recordem que va haver-hi un temps, no tan llunyà, en què les dones necessitaven recórrer al nombre del seu marit (Marie Curie) o germà per registrar una patent, tot i això, moltes d'elles van revolucionar el món amb els extraordinaris invents.

En els llibres de text, en els mitjans de comunicació, normalment només es parla d'homes científics, tècnics i artistes i en les poques ocasions en què es parla de dones, i quan es fa és habitual presentar-les com a persones rares, completament dedicades al seu treball i en col·laboració amb un home (com per exemple Marie Curie i d'altres), i amb poca vida personal, destacant que l'aparença física i la intel·ligència no es poden unir. Caldria revisar tots els llibres de text, és totalment indignant el silenci que hi ha a tota la història davant les dones, aquestes quasi no existeixen. Cal recuperar a totes les dones, els hi devem.

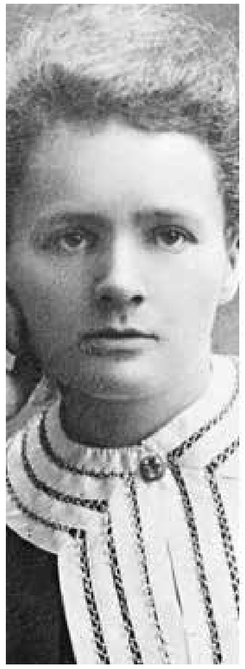
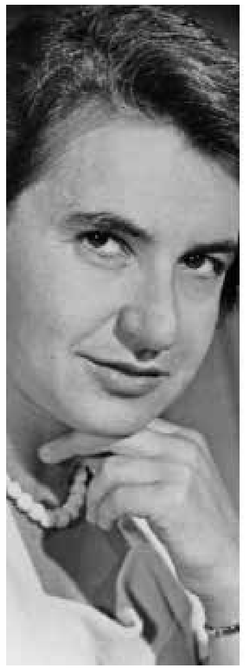

Per desgràcia, els nens i nenes no tenen referències femenines a les aules i, com a conseqüència, no les prenen com a referents. Però la veritat és que igual que homes, també hi va haver dones que van revolucionar el món amb les seves patents, entre elles, l'eixugaparabrisa, la bassa salvavides i els medicaments per a la malària, el VIH o la leucèmia, i els seus noms mereixen ser escoltats per inspirar a nens i nenes.

Mary Anderson, Hendy Lamarr, Ángela Ruiz Robles, Marie Curie, Martha Coston o Patricia Bath són només algunes d'elles, però realment són milers i han canviat el rumb de la història.

Sens dubte, el món ha canviat i evolucionat gràcies a les dones. Malgrat els obstacles, la subordinació davant la figura de l'home, l'opressió i la manca de drets, van demostrar valentia i van lluitar per la igualtat i per les seves idees.

No obstant això, de moltes no es coneixen ni els seus noms ni les aportacions que van fer, en primer lloc, perquè moltes d'elles van ser vetades pels seus contemporanis; després, perquè els plans d'estudis no els donen el lloc que mereixen en els llibres de text. I és que segurament sàpigues que Alexander Graham Bell va ser un personatge clau en el desenvolupament de les Telecomunicacions però, saps qui va inventar la xarxa sense fils gràcies a la qual pots llegir aquest article? I qui va ser la primera persona programadora d'ordinadors? I així podríem parlar de moltes d'elles.

El mateix passa en l'intent de reivindicar el paper de la dona artista dins del món de l'art, i sobretot en la recuperació d'artistes que han quedat oblidades i/o esborrades de la Història de l'Art. El món de l'Art durant molts segles, no només

> “el món ha canviat i evolucionat gràcies a les dones”

va negar l'oportunitat a les dones a formar part dels cercles artístics i culturals, producte de perjudicis socials i de discriminació, sinó que aquelles dones que per escletxes atzaroses van aconseguir fer-se un lloc en un món d'homes i demostrar la seva vàlua com a artistes, fins i tot amb el reconeixement explícit del sector i de la clientela, van patir l'oblit volgut i propiciat pels historiadors i cronistes. No és fins a l'actualitat que algunes historiadores han volgut reescriure la veritable Història de l'Art i fer visibles de nou totes aquelles dones injustament oblidades i doblement discriminades.

Hauríem de canviar els llibres d'història de totes les escoles. Però no per reescriure la història, sinó per donar veu i explicar les vides i fites d'unes de les grans figures oblidades de la història de la humanitat: les dones. Escriptores, científiques, artistes, polítiques, filòsofes, esportistes, defensores, cuidadores. La llista és infinita.

Pel que fa a les professions, hi ha un biaix molt clar a nivell de gènere, el 55% dels homes tenen professions relacionades amb la ciència, mentre que només el 30% de les dones la tenen. A escala absoluta, només el 25% de les persones que treballen en professions científiques són dones, però aquestes constitueixen el 64% de les persones que es dediquen a l'ensenyament.
La presència de dones en estudis universitaris a Espanya ha augmentat notablement en els últims anys i actualment supera el 50%. No obstant això, la distribució d'homes i dones pels estudis universitaris encara és totalment desigual. Mentre que en Ciències Socials i Jurídiques i ciències de la salut el percentatge de dones equival o supera el 62%, en enginyeria és només el 26%. Donant-se un exemple clar de l'enfocament que es dóna per adreçar a les noies i a les dones a exercir tasques de cures.

On han quedat les dones inventores, científiques, artistes, etc. que mai han estat reconegudes al llarg de tota la història, inventores del cinema (Alice Guy), del submarí...

Per tot això, volem donar visibilitat a totes les nostres dones, les anteriors, les actuals i les futures. Volem que la història les reconegui, que la societat les vegi, les valori... Que els llibres de text parlin també de les dones, de la seva tasca, del seu valor professional com a elles mateixes.
Ho farem visibilitzant cada mes alguna dona de qualsevol àmbit que ha estat silenciada i oblidada, plantejant un espai, una columna, on mes a més anirem donant a conèixer alguna dona en tot el seu valor en l'àmbit professional.
Queda patent la necessitat de reconeixement, difusió i empoderament de les dones a la història i en l'actualitat. A través del nou espai de la revista Catalunya, visibilitzem-nos, farem visibles totes aquelles dones injustament oblidades i doblement discriminades.

Avancem juntes per aconseguir-ho.

Pilar Frey i Rosalia Molina

Dones Llibertàries

Gelosia

En la Trobada Feminista de Llatinoamèrica i del Carib del mes de juliol de 1981, celebrat a Bogotà, es va declarar el 25 de novembre com a Dia Internacional contra la violència de gènere.
Poema dedicat a totes les dones assassinades i a les que pateixen en el món:

Cada dia és més valenta
els seus ulls espurnegen.
La memòria no en va
li fa costat a l'ombra.

Té el pit enrogit
de tant cridar a les fosques.
Què pot ser que sigui cert?
el que està passant vora d'ella?

Silenci,
amargor,
tros d'ànima volàtil,
on s'amaguen les rancúnies.
Què pot ser que sigui cert?

Tindrà força per fugir,
que en el terreny de l'amor
no hi caben paraules buides.

El conreu es fecund,
si el fruit madura,
serà ella la collita.

Després del sofriment
inacabat i ombrívol
Què pot ser que sigui cert?

Serà ella l'escollida,
darrera d'una, l'altra,
caient sense aturador.

I es revolta,
més enllà del silenci.

Carme Álvarez
Militant de Dones llibertàries

Advocada kurda defensora dels drets humans assassinada per l'Estat Turc

Després de 238 dies en vaga de fam, va morir l'advocada de drets humans i presa política Kurda Efru Timtik. Les lesions en el seu organisme pel seu dejuni, li van provocar una aturada cardíaca.

La mort es va produir el 27 d'Agost en el Bakırköy Dr. Sadi Konuk Research And Training Hospital de Istanbul. Timtik, estava condemnada a tretze anys i sis mesos de presó. Al costat d'ella, el seu company de professió Aytaç Ünsal, sentenciat a deu anys i sis mesos. Els dos formaven part del grup dels 18 advocats que van ser condemnats el març de 2019 a un total cent cinquanta-nou anys de presó. La sentència que els van aplicar va ser (segons el tribunal) per pertinença al proscrit Partit / Front Revolucionari d'Alliberament Popular (DHKP-C). Timtik i Unsal, van començar junts la vaga de fam, la van iniciar el febrer de 2020 pel dret a un "Judici Just".

Timtik és la quarta persona presa turca que mor aquest any en vaga de fam. Anteriorment aquesta la mort de dos músics de la banda Grup Yorum, que exigien l'alliberament de set membres del grup; un d'ells *Mustafa Koçak, que també exigia un "judici just".

Tots aquests activistes han estat víctimes d'assetjament judicial. Han lluitat per l'Estat de Dret i han defensat, entre altres, a persones considerades opositores al govern turc. Han defensat a famílies de miners massacrats en Soma i Ermenek, a poblacions expulsades de les seves llars com a víctimes de la transformació urbana, també a famílies de ciutadans assassinats sota tortura a comissaries i presons, així com a persones processades per expressar les seves opinions, inclosos funcionaris, treballadors i defensors de les llibertats".

La mort de Timtik, va causar gran dolor a col·lectius feministes i de defensa de drets humans a Turquia. Es van enviar milers de missatges de condol per la mort de la lletrada, i s'ha qüestionat i es qüestiona el sistema judicial Turc. L'Associació d'Advocats Progressistes de Turquia (CHD) va informar sobre la mort d'Ebru Timtik "Acabem de perdre a la nostra amiga advocada i membre de CHD després d'haver estat, gairebé un any sense prendre aliments". Els advocats defensors van criticar durament la falta d'accés a les proves, a més va acusar el tribunal d'acceptar testimonis anònims.

També s'han alçat diferents veus; intel·lectuals, polítics, directors de col·legis d'advocats, denunciant el no haver tingut en compte les protestes de la ciutadania. Igualment, a nivell mundial, han sorgit protestes i condemnes des de diferents països i diferents espais socials, contra la crueltat i intransigència de Govern Turc, concretament contra el President i màxim responsable, Recep Tayyip Erdoğan, de no haver volgut escoltar la demanda realitzada per Efrum, exigint un "Judici Just", per a ella i per als 18 detinguts.

Aquest ha estat un tràgic procés, en el qual es van presentar recursos per a l'alliberament de Timtik i el seu company Ünsal. Els dos últims recursos es van fer al juliol i agost i tots dos van ser rebutjats. Al juliol El Tribunal Penal Superior d'Istanbul va denegar la sol·licitud d'alliberament al·legant l'existència d'un risc de fuga i la seva condemna era per càrrecs relacionats amb el terrorisme, i això era inqüestionable. La decisió del rebuig dels recursos, es va produir malgrat d'un informe mèdic en el qual es recomanava que no haurien de romandre a la presó, donat l'estat de deteriorament en què es trobaven.

Per aquestes circumstàncies el tribunal va demanar a la fiscalia que fossin remesos tots dos a un hospital, de manera que el 30 de juliol van ser ingressats en dos hospitals per separat a la ciutat d'Istanbul, tot això va ser realitzat sense el seu consentiment. Des d'aquest moment van renunciar a tota intervenció mèdica de manteniment.

El rebuig del segon i últim recurs que va tenir lloc a principis d'Agost l'al·legació que formulo el Tribunal va ser, "no hi ha perill greu per a la seva integritat material o immaterial" La vaga que va començar el febrer de 2020 amb l'exigència d'un Judici Just, estava clar, que la secundària fins a la mort.

Veus de denúncia interna

El músic turc Zülfü Livaneli va escriure al seu Twitter que la seva mort ha estat la "Mort de la humanitat, la justícia i la consciència" a Turquia.

> "Cal que no sigui una moda puntual sortir al carrer a reclamar drets humans"

La política turca Nesrin Nas va escriure al seu Twitter: "Ho sento molt. Ella només volia un judici just. Un estat que fa oïdes sordes a les peticions dels seus ciutadans demanant justícia, cap a on estem anant?" També el polític d'oposició turc, Sezgin Tanrıkulu, en una entrevista que li van fer, va criticar durament el poder judicial, la decisió de no posar-la en llibertat és una vergonya per a aquest país i aquest sistema.

Veus de denúncia Internacional

La Comissària de Drets Humans de Nacions Unides, Dunja Mijatović, va declarar: "La mort de Timtik és una tràgica mostra del sofriment humà causat per un sistema judicial a Turquia, que s'ha convertit en una eina per silenciar advocats, activistes, defensors dels drets humans i periodistes, a través del menyspreu sistemàtic pels més bàsics principis de l'estat de dret".

L'associació European Democratic Lawyers tuiteó: "Des de totes parts del món vam fer tot el possible, però a causa de la injustícia del sistema judicial disfuncional de Turquia no vam poder rescatar-la.

Una declaració del Servei Europeu d'Acció Exterior (servei Diplomàtic de UE) va afirmar: "El tràgic resultat de la seva lluita per un judici just, il·lustra dolorosament la urgent necessitat que les autoritats turques abordin de manera real la situació en què es troba el país pel que fa als drets humans, aquests s'ha deteriorat greument en els últims anys, així com les greus deficiències que s'observen en el poder judicial".

Advocats belgues van organitzar una vaga de fam simbòlica en solidaritat amb els col·legues turcs i per la mort de Timtik, "i esperen que sigui l'última mort. Ünsal segueix viu i exigint la seva llibertat".

És una tragèdia passada, com infinitat d'altres que estan passant diàriament al món. Cal que no sigui una moda puntual sortir al carrer a reclamar drets humans. És indispensable, tenir molt present, que els éssers humans estan sent assassinats per diferents sistemes; al mar, en les guerres inútils, en els seus llocs de treball (de diferents maneres) en la defensa de la llibertat dels seus pobles i dels seus recursos naturals. No s'han d'oblidar, i cal incidir en les denúncies constants a aquests governants despòtics i criminals, sempre emparats per governs "democràtics", sent alhora, utilitzats per ells per als seus objectius.

Que no ens manipulin més

*Mustafa Koçak va ser un músic i activista polític turc, cantant del grup musical Grup Yorum. Va morir per vaga de fam, en la qual reivindicava «el dret a un judici just», després de ser condemnat a cadena perpètua agreujada acusada de segrest i militància en organització terrorista.

Amada Santos

Dones Llibertàries

El Ravatxol

(Fanzine llibertari de la Confederació General del Treball País Valencià-Múrcia)

Ravatxol: Xiquet o xiqueta rebel, que fa maleses. El passat dissabte 17 d'octubre va tindre lloc, a Castelló de la Plana, la presentació del fanzine El Ravatxol, publicació de l'organització anarcosindicalista que naix arran de l'acord pres al Congrés Confederal i Ple Territorial del País Valencià i Múrcia del sindicat, animant a promoure i propiciar tot tipus d'accions, formacions i reunions, especialment dirigides a la joventut, per obrir camins de solidaritat i suport mutu que ens porten a un món nou lliure de feixismes, d'explotació i de qualsevol atac a la llibertat, tant col·lectiva com individual.

L'acte de presentació va desenvolupar-se a partir de les 19 hores a la plaça l'Ereta, de Castelló de la Plana, ambientada amb paradetes d'alguns dels col·lectius que han participat en la redacció del fanzine i amb una nodrida assistència d'un públic prioritàriament jove. Fonamental la col·laboració de grups com La Cosa Nostra per a que tot estigués a punt. Durant la primera part, representants de CGT explicaven la raó de ser d'aquest projecte així com una anàlisi de la precària situació laboral actual pel que respecta a la joventut. Seguidament van prendre la paraula integrants de diversos grups que hi han col.laborat: Riders X Derechos, Subversives Castelló, Atirohecho , ARADA, Grup per a la Recerca de la Memòria Històrica, i el grup de suport mutu GRAMA, entre altres, explicaven la seua visió al voltant del moment en què ens trobem i com fer front a aquesta realitat. En tots els casos es va insistir en la necessitat d'organitzar-se, fugir de la indiferència i la passivitat, apostant per estratègies on la rebel·lia, la solidaritat i el suport mutu siguen característiques constants en la recerca d'una transformació social. La segona part de l'acte va comptar amb l'actuació d'Atirohecho amb la representació de la segona part de Les solidàries, homenatge a les Dones Lliures, dones anarcosindicalistes nascudes als anys 30 que tant varen lluitar perquè es reconeguera el treball d'aquestes tant dins com fora de la CNT de l'època. L'acte es va tancar amb l'actuació de la rapera valenciana Tesa que va afegir ritme i alegria a una vesprada/nit on les presents ens sentíem còmplices del bon ambient que estàvem vivint.

L'origen de la paraula ravatxol és el cognom de la mare de l'anarquista dinamiter François Claudius Koeningstein Ravachol (1859-1892). Aquest és reconegut pels atemptats que va cometre, com per exemple el de l'1 de maig de 1891, on va haver-hi una forta repressió cap al proletariat que es manifestava i se li atribueix l'autoria de tres atemptats aquell mateix dia contra l'aparell judicial francès o d'altres, a comissaries de policia. El mot ravatxol en el sentit de xiquet viu i entremaliat, era d'ús comú en valencià al segle XX. Pel seu origen i la seua semàntica valenciana elegim aquest nom per a aquesta revista de i per a la joventut rebel.

El fanzine El Ravatxol és un conjunt de relats i reflexions sobre quin món volem. A les seues pàgines trobaràs la veu de diferents col·lectius que, solidàriament i voluntària, han volgut aportar les seues inquietuds, experiències , preocupacions, reflexions i accions plasmades en un article d'opinió lliure o entrevista sobre l'acció social que realitzen i com viuen la situació actual en els diferents contextos de lluita i resistència contra els poders opressors. Al nombre 0 s'ha inclòs informació sindical bàsica sobre contractes laborals, convenis col·lectius i acomiadaments davant el crític panorama laboral que vivim. Riders X Drets ens conten, en una entrevista. La seua lluita pels drets laborals que esperem que us siga inspiradora, un clar exemple de com unides i autoorganitzades es poden anar guanyant petites batalles en l'entorn laboral. El Sindicat d'Estudiants dels Països Catalans (SEPC) ens endinsa en "una crisi educativa d'arrels profundes". Fridays For Future Vinaròs ens transmeten la fortalesa de la joventut enfront l'emergència climàtica, la Biblioteca L'Escafandre de Castelló ens regala diferents propostes de lectura per aprofundir més en la crisi climàtica. Grupo de Apoyo Mutuo Autogestionable (GRAMA) ens parla de la seua experiència com a grup de suport mutu. El grup de reflexió Com ens relacionem de Benicarló, qüestiona les relacions sexo-afectives o no. Subversives Castelló ens parla de la capitalització del moviment feminista. El Col·lectiu ARADA, eina de feminismes i memòria històrica, repensa el present ficant l'organització com a clau en el procés de construcció de la memòria individual i col·lectiva. També s'inclou un record a les víctimes del franquisme de la mà del Grup per la Recerca de la Memòria històrica de Castelló. La Cosa Nostra antifa social club de Castelló ens anima a continuar en la resistència en enfront de la repressió. Des del sud el Banc de Temps d'Alacant (BDTA) i Grup d'Ajuda Mútua d'Alacant (GAMMA)ens proposen experiències d'intercanvi i suport mutu. Atirohecho ens conten la seua experiència en les arts escèniques després de més de nou anys portant la revolució als escenaris.

Així El Ravatxol és una eina més nascuda a la CGT amb la vocació de contribuir a transformar el món del treball actual i de les seues relacions laborals i socials, que tan negativament ens estan afectant a tota la classe obrera i més encara a la joventut.

Lluitem per aconseguir un nou model laboral, basat en el respecte total a la persona i les seues necessitats, tant econòmiques com socials i comunitàries.

Tenim tot el dret a viure una vida digna, pròspera i lliure.

Tenim dret a tindre futur.

El Ravatxol

EL FAR

La influència de Ferrer i Guàrdia en les escoles racionalistes de la CNT

L'Escola Moderna

Ferrer i Guàrdia, durant el seu exili a París, va entrar en contacte amb llibertàries, científics i pedagogues partidàries d'una educació nova i en llibertat oposada a la instrucció educativa predominant (disciplina, anul·lació de la personalitat, transmissió de valors classistes i conservadors, segregació).

A Barcelona, l'agost de 1901, inaugurà l'Escola Moderna, Racional i Científica. Les seves característiques pedagògiques foren:

- Racionalisme: aprenentatges científics i no dogmàtics i lliure discurs de la raó.
Neutralitat ideològica: els i les docents no eren transmissores de suposades veritats absolutes.
- Compromís social: s'analitzava la lluita de la classe obrera, la discriminació de les dones, la injustícia de la propietat privada...
- Laïcisme: es rebutjava tota mena de fe o de creença religiosa com a element educatiu.
- Educació integral: potenciació de tots els aspectes de la personalitat humana (físics, afectius, socials) i conjunció del treball manual i intel·lectual, del saber i del fer.
- Integració en l'entorn: relacionant l'alumnat amb el medi natural.
- Metodologia activa: treball en equip, observació directa i rebuig del verbalisme.
- Coeducació de sexes i de classes: potenciació de les dones, crítica de la societat patriarcal i alumnat de «totes les classes socials per refondre'ls en la classe única».
- Absència de premis i càstigs: els estímuls externs (exàmens, premis, càstigs) havien de ser substituïts pels interns (interès, responsabilitat, ètica).

Altres aspectes de l'Escola Moderna

A més del Boletín, es van traduir i publicar obres que eren utilitzades al mateix centre i a les escoles seguidores del model ferrerià.

Segons Pere Solà "la nòmina dels llibres publicats i difosos per l'Escola Moderna va des dels llibres de caràcter escolar a llibres pensats per a nuclis d'obrers conscients".

Ferrer va comptar amb professors universitaris com Odón de Buen i Martínez Vargas, científics com Reclus, anarquistes com Lorenzo (tipògraf i editor) i advocats com Salas Anton.

Es van fer tasques d'extensió cultural entre famílies, alumnat i partidàries i es procurà la vinculació entre les comunitats educatives de les escoles racionalistes.

El 1906, Ferrer fou acusat d'instigar l'intent de regicidi de Mateu Morral. Va ser empresonat i l'Escola Moderna clausurada. Arreu d'Europa es van suscitar moviments de suport. Ferrer era prou conegut, atès que formava part de la Lliga del Lliurepensament, de la maçoneria i tenia estrets contactes amb sectors llibertaris i progressistes. Després d'un judici militar, fou posat en llibertat.

La CNT i les escoles racionalistes

A més de la relació amb Anselmo Lorenzo i Joan Montseny, Ferrer va finançar la publicació La Huelga General de Solidaridad Obrera i va tenir freqüents trobades amb el proletariat català.

En ser afusellat, el 13 d'octubre de 1909, després d'un nou judici militar en el qual se'l va condemnar de fet per la seva activitat pedagògica racional i lliure enfront de l'obscurantisme de la instrucció educativa de l'Estat i l'Església Catòlica i no per la seva participació activa a l'anomenada Setmana Tràgica, Ferrer i l'Escola Moderna esdevindran un exemple per a la futura CNT. Els projectes d'actuació educativa i cultural de molts sindicats i federacions de la CNT desembocaren en l'establiment d'escoles racionalistes.

El congrés fundacional de 1910, tractà de la "Necessitat d'establir escoles dintre dels sindicats obrers. Manera de portar-lo a efecte" El dictamen de la ponència defensà la fundació d'escoles en el si dels sindicats, en consonància amb les propostes del teòric del sindicalisme revolucionari francès George Yvetot (CGT) "si les nostres escoles sindicals arribessin a escampar l'ensenyament desitjable sobre centenars de milers d'infants, l'Estat quedaria vençut i nosaltres triomfaríem".

En aquestes escoles es faria servir com a mètode "la divulgació racional dels coneixements científics i l'aplicació de l'ensenyament tècnico-professional", cosa per a la qual es recomanava la recaptació de quotes especials "per fer possible la creació d'escoles gràcies al propi esforç de la classe treballadora organitzada".

El congrés de Sants (1918) de la CNT catalana va aprovar un model tipus d'estatuts dels nous sindicats únics, que en el seu article 3r plantejava: "Serà qüestió primordial d'aquest sindicat establir escoles racionalistes per a la més integral emancipació del proletariat".

El congrés confederal de La Comedia (Madrid, 1919) va continuar insistint sobre el tema "fora convenient que aquells sindicats que comptin amb forces i mitjans fossin immediatament a la implantació d'escoles" i es veié la necessitat de crear un Comitè pro enseñanza agregat al Comitè Nacional, una Escola Normal pròpia que assortís de docents les escoles sindicals i implantar una quota obligatòria pel seu sosteniment.

Finalment, en el congrés de Saragossa de 1936, es dedicà un extens espai a l'educació dintre del Concepte confederal del Comunisme Llibertari i es defensava "un ensenyament lliure, científic i igual per als dos sexes, dotat de tots els elements precisos per exercitar-se en no importa quin ram de l'activitat productora i del saber humà".

La influència de la pedagogia llibertària, introduïda per Ferrer, fou la clau de volta de l'educació i la formació alternatives desenvolupades per l'anarcosindicalisme durant les primeres dècades del segle XX.

DICCIONARI MILITANT

Emili Cortavitarte. Fundació Salvador Seguí

Recomanacions

Música

Dellafuente

Oblidem-nos d'encasellar l'estil musical d'aquest granadí nascut el 1991 i conegut com "el Chino". Nascut el 1991 al si d'un barri obrer, de família humil, aquest artista andalús ha revolucionat el món del trap. Les seves lletres crues supuren sentiment de classe on ens explica les misèries i els malabarismes de la gent treballadora que conforma el seu paisatge, i el de tantes altres persones. Amb tres discos d'estudi, Dellafuente no deixa de composar temes que comparteix a la xarxa. Un artista de i per la classe treballadora.

Literatura

Acció Directa. Crònica política d'una lluita armada. De Jann-Marc Rouillan, traduït per Oriol Valls

De Tolosa a París, passant per Barcelona, la breu però intensa història d'Acció Directa és un no parar d'expropiacions, persecucions en cotxe, serveis secrets, lluites a les presons, ocupacions massives, tirotejos... Una història real de guerrilla que no té res a envejar als clàssics de l'acció. És l'experiència del Maig del 68, unida a les lluites dels moviments autònoms, dels sensepapers, de les revolucions del Tercer Món, d'un proletariat precari que no es vol rendir i un fil roig que no han aconseguit tallar.

Sèries

American Crime

En Modest, Califòrnia, el jove Matt Skokie és assassinat durant un assalt a la seva casa, i la seva esposa Gwen queda en coma. De seguida quatre sospitosos són detinguts, tots amb alguna implicació en els fets. Són l'adolescent Tony Gutiérrez, el mexicà il·legal Hector Tontz i la parella interracial formada per Carter Nix i Aubry Taylor. A partir d'aquest moment, les vides dels joves arrestats i les de les seves famílies, en els mesos posteriors i durant el procés judicial ple de connotacions racials, canviaran per sempre... Una crítica al sistema judicial nord-americà i al racisme intrínsec a les institucions

Les Receptes
Damunt un cel de fil

(Restaurant vegetarià de Terrassa)

COCA DE FAJOL AMB CEBA, BARREJA DE BOLETS, TOMÀQUETS CHERRY, PINYONS, ALL I JULIVERT

Ingredients
(per a 4 persones)

Per a la coca:

150 g de fajol en gra, 200 g d'avellanes, aigua, tamari (una mena de salsa de soja sense cap cereal com a ingredient), sal i pebre.

Per a la cobertura:

4 cebes, mig quilo de barreja de bolets, 150 g de tomàquets cherry, la quarta part d'un manat de julivert, 3 grans d'all, 75 g de pinyons, olivada, llet d'arròs i (opcionalment per als qui no siguin vegans) uns encenalls de formatge parmesà.

Elaboració

Preparació de la coca

La nit anterior deixem el fajol en gra en remull amb aigua que el sobrepassi quatre dits. L'endemà el posem en un colador i el netegem amb aigua freda.
Tornem a posar-lo amb aigua, però aquesta vegada que tot just el cobreixi, afegim les avellanes, una culleradeta de sal, una altra de pebre molgut i un raig de tamari, i triturem la barreja amb un túrmix fins a aconseguir una massa amb una fluïdesa similar a la d'un puré.
Aboquem la massa sobre una plata prèviament untada amb mantega (els vegans poden utilitzar margarina) i enfarinada, per a què no s'enganxi la coca, l'estenem i l'anivellem.
Fiquem la plata al forn, a 180º, uns 12 minuts, fins que quedi una mica endurida.

Preparació de la cobertura

Tallem les cebes, en uns 8 grills cada una, i les sofregim amb un raig d'oli a foc fort i sense deixar de remenar-les, per aconseguir que quedin cruixents. A mitja cocció, afegim els pinyons i salpebrem.
Quan les cebes siguin daurades afegim els bolets i, quan els bolets estiguin fets, l'all i el julivert.
Estenem el sofregit sobre la base de coca i posem a sobre els tomàquets cherry tallats per la meitat.
Posem la coca al forn i la mantenim fins que la pell dels tomàquets s'esberli.
Quan traiem la coca del forn, li afegim els encenalls de parmesà i la salsem amb uns rajolins d'olivada aclarida amb llet d'arròs o amb una mica de salsa d'all i julivert.

AIXÒ NO M'HO POTS ESTAR DIENT! (HUMOR SOCIAL)

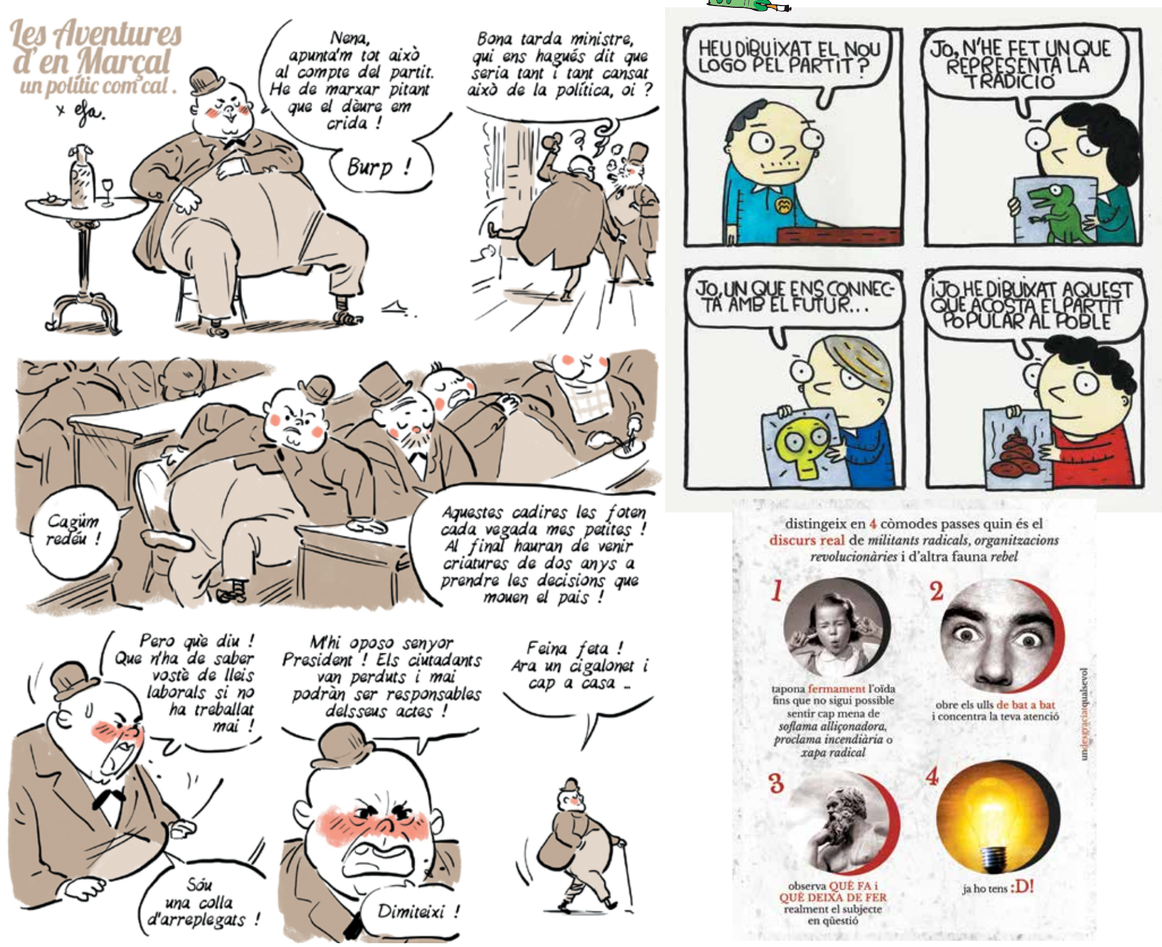

El joc de paraules

En la profunditat oceànica, demanes al padrí que t'atansi el condiment (de 7 lletres)
_ _ _ _ _ _ _
per @jocsdeparaules

Solució al problema anterior: Individues

Escacs

Negres juguen i guanyen

L'estrella escocesa Rowson semblava tenir la partida encarrilada amb una peça de més i un peó de més, però l'ex internacional anglès Michael Franklin va trobar la manera d'endurse la victòria en el que un espectador va qualificar com "el major engany que he vist en molts anys". St. Peters de Beauvoir, 1995.

Solució al problema anterior:
1.Txe5+ dxe5 2. D6+ Re8 3. Dh6 (amb l'amenaça decisiva de 4. Dxf6, seguit de d7+ o Dxh8+. Si 1... fxe5, 2. Dg5+ Tf8 3. Df6 Tg8 4. Ae6 Tg7 5. Dd8#)

Sudoku

	5				1			
					6		7	
3		9		4			6	5
		8	9	1	4			
				6	7	8	2	9
	9	7						4
		4	1					
	7					6	9	1
	3	5				2		

Partint d'alguns nombres ja disposats en algunes de les caselles, cal completar les caselles buides amb números del 1 al 9 sense que es repeteixin per fila, columna o regió.

Solució:

7	5	6	3	9	1	4	8	2
2	4	1	8	5	6	9	7	3
3	8	9	7	4	2	1	6	5
5	2	6	9	1	4	7	3	8
4	1	3	5	6	7	8	2	9
6	9	7	2	8	3	5	1	4
9	6	4	1	2	8	3	5	7
8	7	2	4	3	5	6	9	1
1	3	5	6	7	9	2	4	8

“cal ampliar el sistema d’habitatge protegit”

Fa poc més d’un mes, s’aprovava una llei històrica al Parlament de Catalunya: la llei de regulació del lloguer. Aquesta llei és el fruit d’anys de lluita dels col·lectius en defensa de l’habitatge, un d’aquests és el Sindicat de Llogateres de Barcelona. Parlem amb Jaume Palomera, el seu portaveu.

Com sorgeix el Sindicat de Llogateres i quin és el treball que feu en l’actualitat.

El sindicat neix el 2016, en un context d’injustícia flagrant i d’abús en el que milers de persones patien pujades de lloguer, expulsions i el que vam anomenar desnonaments invisibles, que és quan algú ha complert amb totes les seves obligacions de sobte s’ha d’anar de casa simplement perquè es vol especular. La nostra lluita va consistir en posar fi a aquesta situació d’injustícia ja que no existia cap organització que defensés a aquestes persones.

La primera campanya que vam impulsar la vam anomenar Ens quedem. La llei d’arrendaments permet pujar el lloguer sense límit o expulsar la gent de casa encara que hagin complert amb les seves obligacions. Amb aquesta campanya unes 2 mil famílies s’han plantat davant la llei d’arrendaments urbans i, sense pagar la pujada de lloguer i sense acceptar-la.

Hi ha qui compara la crisi de l'habitatge del 2008 amb la crisi actual provocada per la Covid19. És una comparació encertada?

El coronavirus simplement ha agreujat una crisi profunda que venim arrossegant des de fa molt de temps i que va esclatar l’any 2008. És una crisi que té a veure amb el fet que el capitalisme global cada cop especula més amb els béns de primera necessitat i l’habitatge segurament n’és el paradigma, ja que és un dels béns de primera necessitat més fonamentals i és una porta d’entrada a molts altres drets. Aquesta tendència ha seguit i, de fet, hem vist com els bancs han estat parcialment desplaçats i substituïts per altres actors financers que són els fons voltor, els grans fons d’inversió privada, etc.

Quines problemàtiques us esteu trobant derivades de la situació actual?

Ja veníem duna situació molt greu, d’una crisi que es tradueix en un empobriment de la classe treballadora. Molta gent ha vist com els seus sous s’han estancat però cada cop s’ha exigit que paguin més pel seu habitatge, especialment les persones que viuen de lloguer-- Estem parlant d’aproximadament un milió de persones que viuen de lloguer només a l’àrea metropolitana de Barcelona. El problema actual és que, mentre que l’economia productiva ha patit una davallada important, l’economia immobiliària i financera segueix exigint els mateixos marges de benefici que tenia abans de la pandèmia. Això es tradueix en un procés d’empobriment i de despossessió molt accelerat.

Quines són les vostres línies estratègiques per afrontar l'actual problemàtica de l’habitatge?

El que cal és ampliar el sistema d’habitatge protegit i això es pot aconseguir per exemple mobilitzant tot l’habitatge buit que hi ha (l’últim cens de l’INE de 2011 deia que hi havien 3,5 milions d’habitatges buits a l’estat espanyol). En aquest sentit proposem altres línies amb altres organitzacions, com és aconseguir a Catalunya que l’habitatge que es construeixi hagi de ser de lloguer protegit. Més enllà d’això, la immensa majoria de persones que pateixen l’especulació immobiliària viuen dins del mercat del lloguer, pel que hem impulsat una regulació que no només impedeix pujades, sinó que fomenta baixades, que és la llei per regular els lloguers que hem aprovat a Catalunya després de molt de temps de lluita. També el que estem fent des de fa temps és lluitar per a que les famílies no siguin expulsades de casa de forma arbitrària sense cap justificació. Aquesta ha estat la batalla principal d’aquests anys.

Heu promogut la vaga de lloguers. Com ha estat la experiència i quin futur li veieu?

Ha estat una resposta a la decisió de l’Estat de prioritzar que es segueixin pagant els lloguers a preu d’or en plena pandèmia. Vam exigir a l’estat que es regulessin els lloguers i que es suspenguessin en el cas de les famílies afectades, però l’Estat ha prioritzat els pagaments i les ajudes econòmiques. La realitat és que són molt escasses, no han arribat a la majoria de la població. Amb la vaga hem aconseguit que moltes famílies puguin renegociar el preu del lloguer. Tot i així la resposta de l’Estat ha estat neutralitzar la vaga posant en marxa aquestes ajudes i, gràcies a la nostra actuació, prorrogar els contractes de lloguer, però això el que fa és posposar un problema que tornarà a esclatar. Nosaltres sabem que molta gent no podrà pagar el lloguer i que el problema no ha desaparegut, per això seguim exigint una reducció del pagament i que hi hagi una regulació en els preus.

Quina opinió teniu de la llei de regulació del preu del lloguer?

No s’explicaria si no fos per la lluita de gent que durant tants anys ha desobeït a una llei injusta i al mateix temps és una regulació de mínims. Si féssim el que recomana Nacions Unides, que és que una família destini només un terç dels seus ingressos a pagar l’habitatge i les despeses associades, els lloguers haurien de baixar globalment un 40%. Aquesta llei posa un topall a les pujades i, a més, assegura la baixada. Al mateix temps, s’està convertint en una referència a Europa i Amèrica, perquè és una llei global i a més promou un règim sancionador molt potent que assegura el compliment de la norma. Sancionant aspectes com no incloure el preu màxim en el contracte de lloguer o en l’anunci, o superar el preu màxim del lloguer establert per la llei, amb multes que oscil·len entre els 3.000€ i els 90.000€ per cada infracció. És un primer pas per canviar el paradigma dels últims 40 anys.

Rubén Paez Pérez i Patricia Muñoz

Redacció Catalunya

CGT
www.cgtcatalunya.cat

VOLS AFILIAR-TE?
Descarrega’t aquí el full d’afiliació
Omple’l i porta’l a qualsevol seu de CGT de Catalunya
o envia un correu electrònic a: afiliacio@cgtcatalunya.cat
o la nova afiliació online a la direcció: www.cgtcatalunya.cat/afiliacio